

Baron a pohřešování staří mistrů

John Creasey

I. Dopis od staré dámy

John Mannering, majitel velkého londýnského obchodu se starožitnostmi a proslulý znalec výtvarného umění otevíral ten dopis bez zvláštního zájmu. Myslel na předchozí list, jímž ho zval brazilský vědec, aby se přijel podívat na území horní Amazonky, kde archeologové nedávno objevili staré město. Dopis, který právě otevřel zněl takto:

Milý barone Manneringu,

hodně jsem už o vás četla a slyšela. Protože se obdivuji hrdinům a čestným lidem, rozhodla jsem se Vám napsat. V mansardě svého domku jsem objevila několik starých olejomalb. Snad mají nějakou cenu, snad jsou bezcenné. Pravděpodobně je tam zanechal můj nebožtík manžel. Nevěřím obchodníkům s obrazy, ale Vám ano. Nemohu Vám zaplatit cestovní výlohy, avšak slibuji Vám, že se o Vás dobře postarám. Přijďte, prosím, co nejdříve, je mi už sedmdesát sedm let.

Mannering se musel usmát oslovení. „Baron“ mu všeobecně přezdívali pro jeho velkorysost. Otevřel autoatlas a hledal vesnici Nether Wylie. Nenašel ji. Telefonem přivolał svého příručího Beverleye Willise, o kterém věděl, že bydlí blízko Salisbury.

Mladý muž mu informace ochotně poskytl.

„Nether Wylie znám dobře,“ řekl. „Protéká jí potok, ve kterém je hodně pstruhů. Na panském sídle Manor bydlí nyní plukovník Cunliffe. Jeho předkové sídlili na zámku už celá staletí.“

„A znáte Elizu Dozovou?“

Willis chvíli uvažoval.

„Ano, už si vzpomínám. Eliza bývala chůva dcer plukovníka Cunliffa, než si vzala Ezekiela Doze, podomního obchodníčka, který to málo, co vydělával, hned propíjel. Ale teď je už deset let nebo ještě víc po smrti.“

„A paní Eliza mi napsala, abych k ní přijel a podíval se na nějaké olejomalby.“

„Olejo-och,“ usmál se Willis, „tak to napsala?“

„Ano.“

„V Salisbury je plno obchodů s obrazy. A aspoň dva obchodníci jsou vynikající experti.“

„Paní Eliza Dozová jim nedůvěřuje.“

„Asi je trochu podivínka jako celá rodina. Pokud si vzpomínám, vyskytla se v její rodině nějaká senzace. Už nevím přesně, oč šlo.“

„Mohl byste mi zjistit, co za tím vším vězí?“

„Jedna z dcer plukovníka Cunliffa bydlí ve městě. Možná, že se mi podaří něco zjistit už během oběda.“

Vtom se ozval telefon.

„Paní Besbroughová je zde, pane,“ hlásil vedoucí obchodu Josh Larraby.

„Děkuji, Joshi, hned jsem tam. Willis, informujte mě o všem, co se dovíte.“

Paní Besbroughová byla bohatá Jihoafričanka. Přijela nakupovat pro jedno jihoafrické muzeum. Mannering se mezitím dověděl, že je to výborná obchodnice a že nerada marní svůj čas.

Podali si ruce.

„Pane Manneringu, Zajímám se o středověké zbraně, zejména o meče a kopí. U nás je po těchto předmětech značná poptávka.“

Mannering s ní strávil podstatnou část dopoledne. Poobědval sendvič a pivo a přitom diktoval dopisy. Jenom na dva neodpověděl – na dopis Elizy Dozové a brazilského vědce. Ani v jednom případě se zatím nerozhodl a o cestě do Jižní Ameriky se chtěl poradit s manželkou.

Ihned po obědě zašel do aukční síně Christie, kde se konalo předběžné předvádění. Bylo tam několik zajímavých holandských

portrétů, ale nic, co by potřeboval. Zaujala ho petrolejová lampa ze čtvrté čínské dynastie Ming. V duchu si určil cenu, kterou by za ni nabídl. Snad někoho na aukci pošle.

Pak pospíchal zpět do obchodu. Ze dveří spatřil Beverleye Willise a připomněl si dopis Elizy Dozové.

„Tak jak jste poobědval?“ zeptal se mladého příručího.

„Výborně, děkuji. A měl jsem pravdu, pokud jde o tu senzaci. Už je to dávno, ale takové věci se nezapomínají.“

Ezekiel Doze prodal obraz jednomu saliburskému obchodníkovi za pár šilinků a ten jej vydražil v aukční síni Christie za pět tisíc. Když se to Doze dověděl, opil se do němoty a s obchodníkem do smrti nepromluvil.

Mannering si všiml, že je jeden zákazník se zájmem poslouchá. Vrátil se do kanceláře. Na stole ležel dopis Elizy Dozové. Náhle se rozhodl. Pojede tam.

Ozvalo se zaklepání. Vstoupil druhý příručí.

„Promiňte, pane, pan Jenkins by velmi rád s vámi promluvil.“

„Znáte ho?“

„Nedávno převzal starožitnictví v Salisbury. V minulosti jsme byli s tímto obchodem ve spojení.“

„V Salisbury? Dobrá, uveďte pana Jenkinse.“

II. Starožitník

Pan Jenkins působil velmi rozpačitým dojmem. Posadil se na samý okraj křesla stavěného pro mnohem většího muže. Jeho pohled utkvěl na portrétu muže v klobouku, s kučeravými dlouhými vlasy a krejzlem kolem krku.

„Ten pán je vám značně podobný,“ prohlásil náhle.

„To jsem já,“ odpověděl Mannering. „Namalovala ho moje manželka jako podařený žert. Co mohu pro vás udělat, pane Jenkinsi?“

„Pane Manneringu, jde o významnou obchodní záležitost. Abych se vám představil, uvedu, že jsem pracoval dlouhá léta ve výtvarném umění jako – jak se říká – jako cest'ák. Víte co je to cest'ák?“

„Myslíte tím člověka, který cestuje z jedné galérie do druhé a nabízí obrazy nebo odnáší obrazy rámařům a restaurátorům?“

„Ano. Ale před nedávnem jsem zakoupil starožitnictví v Salisbury. Je to velmi pěkný krám, ale jeho předchozí majitel se v oboru příliš nevyznal. Když obchod upadal a upadal, tak ho nakonec prodal. Měli byste vidět obchod teď! Znáám dobře celý okres, všechno, co v našem oboru za něco stojí. Ale abych to zkrátil. V minulém týdnu jsem narazil na něco nádherného – ale nejsem si jistý cenou. Napadlo mi, zda byste se nechtěl na ty věci podívat.“

„V Salisbury?“ ptal se Mannering nevěřicně.

„Výlohy vám hradím, pane. Nebude to nic stát, jenom čas.“

„Jak předpokládám, jde o obrazy. Máte je v krámě?“

„To ne, v krámě ne, patří jedné staré čaro-, totiž jedné staré dámě ve vesnici u Salisbury. Její vnučka Betsy se zná dobře s mou manželkou Dorou. Manželka mě na obrazy upozornila a já jsem se tam zajel na ně kouknout. Vesnice se jmenuje Nether Wylie. Asi jste o ni nikdy neslyšel. Stará dáma nedůvěřuje starožitníkům a moji nabídku nepřijala. Než zvýším nabídku, byl bych rád, kdybyste napřed posoudil, zda se mi obchod vyplatí.“

„Ano, ale můj honorář za ohodnocení je dost vysoký, pane Jenkinsi.“

„Mně nejde o ohodnocení. Měl jsem takovou představu, že bychom se do věci pustili společně, pokud byste usoudil, že to stojí za námahu. Já sám bych nikdy nedocílil tak vysokého zisku. Ujme-li se věci odborník vaší pověsti, pak dosáhne dvojnásobek ceny, které bych dosáhl já. Není to daleko, pane Manneringu.“

„Možná, že v tomto týdnu se octnu v blízkosti Salisbury.“

„To je báječné. Zařídím, abyste se mohl podívat na obrazy v neděli dopoledne. Ta stará čaro-, ta stará dáma chodívá v tu dobu do kostela a vnučka nám obrazy ukáže. Jestli mě tušení neklame, mohli bychom na obrazech vydělat celé jmění. Myslím, že to stojí za námahu.“

Manneringovi se tento mužík líbil čím dál tím méně. Jestliže předtím váhal, teď se rozhodl jet co nejdříve do Salisbury. Jsou-li obrazy pravé, tento obchodníček je nesmí dostat za nic na světě.

„Jak bych se mohl s vámi spojit?“ zeptal se Jenkinse.

„Zde je má adresa.“ Podal mu navštívenku.

Potom pokračoval: „Já se ještě nějakou dobu zdržím v Londýně. Ted' se stará o obchod moje manželka Dora. Ne že by byla nějaká odbornice, ale ceny má všude vyznačeny. Mou zásadou je solidní jednání. Tak ted' obejdu své známé, člověk nikdy neví, kde se objeví něco pozoruhodného.“

Mannering se s ním rozloučil a vyprovodil ho z kanceláře. V krámě se zastavil u Larrabyho.

„Joshi, znáte toho pána?“

„Jak by ne, jmenuje se Oliver Fenks. Je to známý recidivista.“

„V jakém směru?“

„Obchoduje s padělkami a kradenými obrazy. Naposled dostal pět let za krádež vlámských mistrů. Protože se choval slušně, pustili ho za tři a půl roku.“

„Pojďte se mnou do kanceláře.“ Tam Mannering informoval Larrabyho o nabídce bývalého cestáka a dal mu přečíst dopis Elizy Dozové. Zatím listoval v jízdním řádu.

„To je opravdu zvláštní,“ poznamenal Laraby, když si přečetl dopis. „Co o tom soudíte, pane?“

„Bud' si Jenkins alias Fenks skutečně přeje podílet se se mnou na obchodě, nebo Eliza Dozová řekla vnučce, že mi napsala, a Jenkins, když o tom uslyšel, přijel sem, aby uplatnil svůj nárok. Nejméně tuhle noc stráví Jenkins ještě v Londýně a já pojedou do Salisbury v pět hodin odpoledne. Budu potřebovat taxi, zavolejte tam, ať mi je rezervují.“

„Jistě, pane.“

„A na zítřek zrušte všechny schůzky. Ráno vám zavolám. Mám ještě hodinu čas.“

Prohlédl obsah kufříku, který měl vždy pohotově. Bylo v něm nejen prádlo, ale také příslušné nástroje, silné nylonové lano, malá pistole na slzný plyn a zásoba střel. Potírání zločinu bylo jeho koníčkem, jímž se proslavil.

O hodinu později již seděl v přeplněném vlaku a za pět minut sedm stál na nástupišti saliburského nádraží.

Taxi na něho čekalo před nádražím. Cesta trvala déle, než očekával. Konečně dojeli k šedivé kamenné budově s doškovou střechou a skřípajícím vývěsním štítem, na němž četl nápis: Hostinec

Nether. Až na samém konci vesničky se krčila bouda s břidlicovou střechou, ubohá ošklivá chatrč. V zahrádce nepořádně prorůstali dávno neprořezávané popínavé růže, které obklopoval přerůstající tisový živý plot.

U dveří stál policista, který hovořil s hezkou dívkou. Když auto zastavilo, zaslechl Mannering její slova: „Ale tady není opravdu nic, co by stálo za krádež, vůbec nic.“ Po chvilce děvče dodalo: „Bude v pořádku, že? V nemocnici se o ni dobře postarají, vidíte?“

Hlas se jí chvěl a celý její zjev prozrazoval, že je hluboce rozrušena.

Mannering si pomyslel: „Nic, co by stálo za krádež! Představil si roztřesené písmo staré ženy. Jednal okamžitě a přesto nakonec snad přijel pozdě.“

III. Mansarda

Když policista a dívka uslyšely kroky, otočili se.

„Dobrý večer, pane,“ pozdravil policista.

„Dobrý večer,“ poděkoval Mannering. „Je paní Eliza Dozová doma?“

„Bohužel není, pane stala se jí nehoda.“

„Nehoda!“ vykřikla dívka. „Napadli ji, surově ji napadli.“

„Smím se zeptat, pane, proč paní Dozovou hledáte?“

„Požádala mě, abych ji navštívil.“ odpověděl Mannering. „Jmenuji se –“

„Baron!“ vykřikla dívka. Odstrčila policistu a obrátila se k Manneringovi. „Kéž byste byl přišel o hodinu dřív!“

„Promiňte, pane,“ řekl policista. „Paní Dozová vás požádala o návštěvu?“

„Paní Dozová mě v dopise poprosila, abych se přijel podívat na nějaká stará plátna, která měla v mansardě.“

„Říkala jsem jí, že je to šmejd,“ vmísila se do rozhovoru dívka. „Ale babička měla svou hlavu.“

„Když už jsem tady, rád bych si ty obrazy prohlédl,“ řekl Mannering.

„Kdybyste tady laskavě posečkal,“ řekl policista, „já bych zatím zajel na stanici a sepsal zprávu.“

Mannering přikývl. Policista sedl na kolo a odjel.

Dívka vedla hosta čtvercovým pokojíkem k úzkému schodišti. Z odpočívadla se zvedal žebřík, opřený o stěnu.

„Co se vlastně stalo vaší babičce?“ zeptal se Mannering.

„Já vlastně ani přesně nevím. Byla jsem v Salisbury. Když jsem šla do autobusu, uslyšela jsem výkřik. Rychle jsem sem utíkala. Nevěřila jsem svým očím. Ve dveřích stál cizí muž a babička ležela na podlaze celá v krvi.“

„Co se stalo s tím mužem?“

„Asi uprchl,“ odpověděla dívka. „Já jsem hrozně vyváděla. Náhodou šli kolem dva muži od telefonu. Jeden zatelefonoval pro sanitku a pro policii, druhý šel se mnou dovnitř. Já jsem se strašně bála.“

„Odnášel si ten cizí muž něco s sebou?“

„Nic jsem neviděla. Snad to nebylo kvůli těm obrazům?“

„Je to docela možné.“

„Já jsem tvrdila babičce, že nemají žádnou cenu. Ale co když cenu měly? Vy si to určitě myslíte, jinak byste sem nepřišel.“

„Měl jsem tady v okolí nějakou práci a vaše babička mi napsala velice pěkný dopis.“

„Ale tam nahoře je tma, potřebujete svíčku.“

„Mám baterku, Půjdete nahoru?“

Dívka se zachvěla hrůzou.

„Jděte dolů a dejte se do řeči s taxikářem. Já tam přijdu za pět minut.“

Počkal, až dívka odešla, a pak začal stoupat po schodech. Jak se blížil k odpočívadlu, sílil zatuchlý pach. Mannering dal žebřík do správné polohy, vystoupil po něm a otevřel padací dvířka. Postoupil o dvě příčle nahoru. Najednou uviděl ve tmě oči. V mansardě byl muž, díval se na něho shora a držel těžkou hůl. Mannering se vši silou držel žebříku. Hůl mu zasáhla prsty. Ucítil prudkou bolest. Pustil se. Nepadl z velké výšky, ale zřítíl se neobratně, hlavou narazil tak prudce na zeď, že téměř ztratil vědomí. Potácel se a zoufale se snažil udržet při vědomí. Něco padalo, volný válec podivného tvaru. Hned nato spadl další svitek

a pak ještě jeden. Mannering si uvědomil, že jsou to plátna. Pak spatřil nohy muže v mansardě. Okamžik mu trčel přímo nad hlavou, potom žuchl těžce na podlahu bez nejmenších známek strachu. Mannering se schoulil. Muž sbíral plátno a snažil se je svinout. Poslední plátno bylo příliš tuhé a vzpíralo se. Netrpělivě je hodil spolu s ostatními plátny po schodech dolů. Mannering se s rozpřaženými pažemi vrhl vpřed a popadl násilníka za nohu. Ten ztratil rovnováhu a zřítíl se na odpočívadlo, kde zůstal nehybně ležet. Mannering namáhavě vstal a pomalu se belhal dolů. Nahmatal muži tep. Byl nepatrný, ale znatelný. Mannering nedbal bolesti a snesl útočníka do pokoje, kde ho uložil na pohovku. V kuchyni našel motouz a nehybného muže svázel. V jedné kapse našel řidičský průkaz na jméno Harry Anstiss. Pak pomalu kulhal do haly, kde sebral plátna. Světla rychle ubývalo, ale přesto poznal, že jde o umělecké skvosty z holandské školy. 17.století. Náhle si povšiml, že se venku v zahradě kmitl stín. Nějaká dívka přecházela zahradu, ale tak opatrně, že bylo zřejmé, že nechce, aby ji někdo viděl. Najednou se schovala za živý plot. Mannering vzal obrazy do kuchyně, vložil mezi jednotlivá plátna noviny, obratně je svinul a svázel v úhledný balík. Stmívalo se a po zahradní cestě se blížila vnučka paní Dozové v živém rozhovoru s řidičem taxíku. Jak jim vysvětlí přítomnost nehybného muže na pohovce?

Ale muž už nebyl tak zcela nehybný. Vší silou se pokoušel vyprostit ze zajetí provazů.

„Vy jste Mannering,“ vykřikl na něho chraplavým hlasem.

„Jsem. A vy jste Anstiss.“

„Vraťte mi ty obrazy,“ škemral. „A pusťte mě. Rychle mně pusťte, než bude pozdě. Dám vám tisíc liber.“

„Klidně se bez nich obejdu.“

Nad hlavami se jim ozval výbuch.

„Slyšíte?“ křičel muž a divoce sebou zmítal. „Pusťte mě! Když to neuděláte –“

Ozval se druhý přidušený výbuch. Venku vykřikl řidič: „Rychle ven! Střecha hoří!“

Priskočil ke dveřím. Mannering mu rychle vrazil balík s obrazy, uchopil svázaného muže do náručí a těžce dýchaje nesl ho k autu. Slyšel praskot a sykot plamenů, cítil žár. Otočil se a viděl, že je celá střecha v

plamenech. Vlekl se se svým břemenem k taxíku. S námahou strčil svázaného chlapíka dovnitř. Ten nadával a pořád se snažil z provazů dostat. Mannering uvažoval, zda nezůstaly v mansardě ještě další obrazy. Teď už nepochyboval o jejich závratné ceně. Vtom zaslechl za sebou klapot koňských kopyt. Obrátil se a uviděl neznámou dívku ze zahrady jak s přirozenou elegancí a sebejistotou sedí v sedle, jako by jezdila na koni od malička. Nahlédla do taxíku a vykřikla.

IV. Slečna Joanna

Dívka zarazila koně a seskočila pružně na zem.

„Vy jste pan Mannering, že? U vás pracuje Beverley Willis, vidíte?“ obrátila se na Manneringa.

Kolem ohně se shromáždila skupina lidí. Na kole přijel i policista.

„Ano,“ řekl Mannering dívce.

„Za několik minut sem přijedou požárníci,“ oznamoval policista.

„Slečno Joanno budete tak laskava a ujmete se Betsy?“

„Postarám se o ni,“ slíbila slečna Joanna. „Jsem dcera plukovníka Cunliffa,“ představila se.

„Cože?“ vykřikl překvapeně Mannering.

„Je to mimořádně důležité,“ naléhala Joanna. „Prosím vás, pane Manneringu, nevydávejte ho policii.“

Mannering si uvědomil, že co nevidět někdo z diváků nahlédne do taxíku a spatří svázaného muže. Přivolaný policista by pak mohl mít nepříjemné otázky. Musel se rychle rozhodnout.

„Můžete mi zaručit, že neuprchne?“ zeptal se Mannering dívky.

„To nemohu. Ale slibuji, že vám všechno vysvětlím.“

Mannering vytáhl z kapsy nůž a přerízl muži provaz na zápěstí a kotnících. Anstiss pomalu vystoupil z auta a zamířil přímo k policistovi a ke skupince diváků. Nikdo si ho nevšímal.

„Děkuji vám,“ zašeptala Joanna. „Zůstanete na noc v Salisbury?“

„Zatím nemám hotel, tak nevím,“ odpověděl,

„Smím vám nabídnout přístřeší? Otec bude mít radost a já, já bych si s vámi ráda pohovořila. Vezmete-li Betsy do taxíku ukáže vám

cestu a správce domu se o vás postará. Já to vezmu zkratkou a povím otci, že přijedete.“

Mannering se vydal k taxíku. Z dálky slyšel přijíždět požárníky.

„Tak Betsy, všechno je zařízeno. Zdržím se nějaký čas na zámku Nether, vezmu vás tam s sebou.

Asi deset minut jeli po točité silnici, pak zahrnuli vlevo na soukromou cestu. Najednou proti nim vyvstal tmavý dům se světly v mnoha oknech. Mannering požádal řidiče aby doprovodil Betsy do zámku. Zůstal ve voze a pozorně studoval budovu před sebou. Když se řidič vrátil, řekl mu Mannering: „Byl byste tak laskav a odevzdal balík policii v Salisbury ve Wilton Road? Řekněte, že jim jej svěřuji do péče. Doufám, že zítra či pozítří si budu moci balík na policii vyzvednout. Po cestě nikde nezastavujte. A teď mě zavezte až k zámku.“

Vůz zastavil před hlavním vchodem do zámku. Mannering řidiči zaplatil a požádal ho o vizitku. „Možná, že vás budu zítra potřebovat,“ řekl.

U hlavního vchodu se objevil postarší sluha.

„Dobrý večer, pane,“ pozdravil.

„Myslím, že mě už plukovník Cunliffe očekává,“ řekl Mannering a představil se.

„Pan plukovník mě požádal, abych vás ihned uvedl do vašeho pokoje. Těší se že vás pozdraví u večeře.“

Stoupal za komorníkem po schodišti. Na stěnách visely portréty. Najednou uslyšel ostrý dívčí výkřik. „Ne, to nesmíš!“

Odpověděl hluboký mužský hlas: „Samozřejmě to udělám.“

„Dnes bylo velmi hezky,“ koktal komorní ve snaze zastřít nepříznivý dojem z výkřiku. „Tudý prosím.“

Otevřel dveře vpravo a ustoupil stranou. Mannering vešel do pokoje s velkými okny a vysokým stropem.

„Koupelna je zde, pane. Večeře bude v půl desáté. Budete-li mít nějaké přání, zazvoňte, prosím.“

Mannering si byl téměř jist, že hlas, který slyšel na schodišti, patřil Joanně. Nerad naslouchal za dveřmi, ale v tomto případě bylo v sázce mnoho vážných věcí; zvláště hluboce se ho dotklo zranění staré paní. Opatrně se vplížil na odpočívadlo. Povšiml se, že hala je prázdná.

Tichými kroky se rychle přesunul až ke dveřím, za nimiž se ozývaly hlasy.

Slyšel hlas muže: „Nerozumím ti. Cožpak nejsi pyšná na svoje dědictví a na tradici našeho rodu?“

„Myslím to velmi vážně,“ řekla dívka a zajíkla se. „Udělej to tatínku. Prosím tě o to.“

Mannering pocítil nutkání otevřít dveře, zvláště, když se rozhostilo ticho. Přiložil ucho ke dveřím, ale neslyšel vůbec nic.

Náhle přerušil ticho dívčin pronikavý výkřik – a skoro v témže okamžiku se otevřely dole dveře do haly a rázným krokem, tlumeným koberci, vyrazil vysoký muž.

V. Šok při večeři

Když se Mannering vracel do svého pokoje, hodiny v hale odbíjely devět. Jeho kufřík ležel otevřený na posteli a v koupelně našel všechno, co potřeboval. Někdo tedy věděl, že odešel z pokoje a viděl ho jak poslouchal u dveří.

Rychle se vykoupal, převlékl a za pět minut byl připraven. Vyšel z pokoje a střetl se s plukovníkem Cunliffem a s dámou středního věku.

„Och, pan Mannering Lituji, že jsem vás nepřivítal. Violeto, dovol, abych ti představil pana Manneringa. Pane Manneringu, moje sestra, lady Marklyová.“

Violet Marklyová zamumlala, obvyklou frázi a spěchala nahoru po schodech.

Plukovník a Mannering vešli do jídelny, osvětlené svíčkami v impozantních stříbrných svícnech.

„Co vám mohu nabídnout?“ zeptal se Cunliffe. „Violet prý přijde za chvíli. A moje dcera Joanna se asi také trochu opozdí.“

„Snad whisky a sodu?“

Cunliffe mu nalil skleničku. „Má dcera mi řekla, že jste se setkali u požáru. Chatrč prý shořela do základů. Snad to přepadení zachránilo ubohou Elizu Dozovou před mnohem horším osudem.“

„Víte jak se jí daří?“

„Ano, před deseti minutami jsem hovořil s nemocnicí. Není to zlé, v několika dnech bude zřejmě v pořádku. Jak dlouho se miníte zde zdržet, pane Manneringu?“

„Jenom asi dva dny.“

„Slyšel jsem, že jste přijel taxíkem. Rád bych vám nabídl naše auto. Patří mé druhé dceři Hester, ale ta tráví většinu svého času v Londýně. Prý pracujete ve starožitnostech.“

„Zabývám se také obrazy,“ podotkl vážně Mannering.

„Ach, ovšem obrazy. Mám tu několik zdařilých portrétů, Gainsborougha, Breughela, Vermeera, Rubense...“ Zarazil se uprostřed věty, když vešla Joanna.

„Omlouvám se, že přicházím pozdě. Jsem ráda, že vás zase vidím, pane Manneringu. Mohl bys nalit trochu džinu, tatínku?“ Když se otec otočil, zašeptala Manneringovi do ucha: „Nedávejte najevo překvapení, ať se děje cokoliv.“

Za několik minut se objevila lady Marklyová. Jakkoliv Mannering dovedl ovládat své city, stěží utajil překvapení, neboť lokaj, který přidržoval židli pro lady Marklyovou, nebyl nikdo jiný než Harry Anstiss.

Večeře byla chutná a bohatá. Konverzace se točila kolem starožitností, politiky, aut, jachtinku a události ve vesnici. Když se pánové ocitli sami a popíjeli portské, řekl náhle plukovník: „Pane Manneringu, rád bych využil vaší přítomnosti zde. Mám jedem problém. Nechci s tím jít na policii, dokud nenabudu jistoty. Jak jsem už uvedl, mám malou sbírku obrazů v severní galérii. Minulý týden mi je někdo ukradl.“

„Ukradl? Před týdnem?“ žasl Mannering.

„Nechodím často do severní galérie, ale před sedmi dny jsem tam byl a všechno bylo v pořádku. Dnes jsem tam zašel. Všiml jsem se, že rám Rubensova obrazu je poškrábaný. Podíval jsem se blíž a –“ Cunliffe rozhodil ruce. „Kopie! Prošel jsem všechny obrazy. Někdo vzal originály z rámu a dal tam kopie. Podíval byste se na ně?“

„Velmi rád,“ řekl Mannering.

Z jídelny vedly ještě jedny dveře. V blízkosti bylo vedlejší schodiště, jež stoupalo spirálovitě. Ústilo do dlouhé galérie, odkud byl vidět dům, který Mannering předtím nepostřehl.

Manneringovi se rozbušilo srdce. Obrazy byli úplně stejné jako ty, které přinesl z domku paní Dozové.

Kopie byli provedeny mistrovsky. Pokud to byly vůbec kopie.

„Co o nich soudíte?“ zeptal se Cunliffe.

„Potřeboval bych speciální světlo a lupu,“ odpověděl Mannering.

„Jsou to určité kopie. Nechci mít v domě policii. Na druhé straně však musím vědět, co se s těmi obrazy skutečně stalo. Dveře do galérie jsou vždycky zamčené. Že by byl do krádeže zapleten někdo z personálu nebo dokonce z rodiny? Pomůžete mi?“

„Najít zloděje?“

„Ano. A také obrazy.“

„Jsou pojištěny?“

„Ano, samozřejmě.“

„Jestliže neohlásíte pojišťovně okamžitě krádež, pravděpodobně se vystavíte riziku, že vám nevyplatí pojistné.“

„Snad bych mohl počkat do zítřka.“

„To ano. Můžete se odvolat na mě, že jsem vám doporučil, abyste několik hodin počkal.“

„Děkuji. A teď bychom se mohli vrátit k dámám.“

„Zaskočím k sobě do pokoje,“ řekl Mannering.

Na první pohled se zdálo, že se v pokoji od jeho odchodu nic nezměnilo. Při podrobnější prohlídce zjistil, že dvě zásuvky byly poněkud povytaženy a židle posunuta. Že by Anstiss hledal v pokoji plátna?

Když se vrátil do jídelny, seděli Cunliffe a lady Marklyová před televizí. Plukovník přístroj okamžitě vypnul.

„Kvůli mně nevypínejte,“ řekl Mannering.

„Program za mnoho nestojí,“ řekl plukovník. „Dcera byla unavena a šla si lehnout.“

„Já už musím také jít,“ připojila se lady Marklyová. „Bydlím totiž v domku v parku.“

„Smím vás doprovodit?“ navrhl Mannering.

„Děkuji. Není třeba.“

„Snad by přece jen bylo lépe, kdybyste s mou sestrou šel,“ řekl plukovník.

Třebaže svítily hvězdy, tma byla neproniknutelná. Za stromy zablikala světla domku.

„Tak to je moje sídlo,“ usmála se lady Marklyová.

„Je to opravdu jen pár kroků.“

„V poslední době se dějí v našem domě a jeho okolí podivné věci.“

Pojednou uslyšel za sebou slabé zašustění. Neotočil se. Hovořil vesele s lady Marklyovou, až došli ke dveřím domku, kde se s ní rozloučil. Počkal až zmizela uvnitř, a pak se obrátil k zámku. Po několika okamžicích uslyšel za sebou kroky. Věděl jistě, že je sledován.

VI. Výhružky

Mannering byl v polovici cesty k zámku, když světla v domku zhasla. Ten, kdo šel za ním, se podle všeho snažil, aby mezi nimi byla stále stejná vzdálenost.

Náhle zazněl pronikavý hlas: „Manneringu, zastavte se.“

Mannering šel klidně dál.

„Jestliže se nezastavíte, střelím.“

Z druhé strany se ozval jiný hlas:

„Stůjte Manneringu.“

Mannering se zastavil a otočil po hlase. Ano byl to Anstiss, jak tušil. Sehnul se, Anstiss po něm skočil a přeletěl přes něho. Mannering se vrhl proti druhé postavě muže mnohem mohutnějšího, než byl Anstiss. Srazili se. Mannering se zapotácel, ale i protivník zavrával. Mannering toho využil, vrhl se muži k nohám, oběma rukama ho uchopil za kotníky a strhl k zemi. V tom okamžiku na něho skočil Anstiss. Pocítil prudkou bolest v hlavě a ztratil vědomí.

Když přišel opět k sobě, zjistil, že leží na lavici v kůlně se zahradnickým nářadím. Mohutný muž seděl na obráceném bubnu. Anstiss se uvelebil na velké cívce s lanem.

„Víš to jistě, že je odnesl?“ zeptal se silák.

„Jistě ne, kde by však byly?“

„Mohly shořet.“

„Mannering by to nikdy nedopustil.“

„Ale chalupu shořet nechal.“

„Co je to proboha s tebou? Polil jsem hadry benzínem. Nikdo pak nemohl zabránit požáru. Kam vlastně míříš, Lobbe?“

„Když on nevzal obrazy, kdo je vzal?“

„Ještě někdo tam byl.“

„Snad nepodezíráš mně?“

„Doufám, žeš to nebyl ty. Znáš mě. Víš, že nestrpím zradu. Podívejme se, jestli už se probral.“

Privřenýma očima viděl Mannering, jak se k němu blíží Lobb se zapálenou cigaretou. Počkal, až se žhnoucí konec téměř dotkl jeho čela, pak vymrštil pravici a sevřel Lobbovo zápěstí vyzkoušeným hmatem. Ten překvapením a bolestí vyskočil a vrazil do Anstisse tak prudce, že se oba svalili na podlahu. Mannering seskočil z lavice, uchopil hrábě a přitiskl je Lobbovi na hrud'. Avšak tomu se podařilo vyprostit se. Vrhł se směrem ke dveřím. Mannering po něm skočil a mrštil jím na zeď. Sebral pohozené lano, rychle uvázal smyčku a hodil ji Anstissovi kolem ramen. Lano utáhl, uvázal dvojité uzel a konec lana upevnil na velký hák ke zdi.

Po celou dobu pozoroval Lobba, který se pomalu zotavoval z prudkého úderu a hladil si pohmožděné zápěstí. Výraz v jeho očích Manneringa varoval. Povšiml si, že se Lobb krade ke kose, jejíž ostří se blyštělo ve světle petrolejové lampy. Mannering se náhle otočil a vrazil Lobbovi hrábě do hrudi.

„Jestli se dotknete kosy, rozdrápu vám obličej. Vlezte si do rohu za sekačku.“

Lobb se tvářil, jako by mířil za stroj, ale znenadání uchopil rukojeť hrábí a divoce jimi trhl. Mannering pohotově hrábě upustil. Lobb vykřikl, neboť vymrštnuté hrábě ho vši silou udeřily do týla. Mannering mu sevřel pravici, zkroutil mu ji za záda a vytlačil ho za sekačku. Těžký stroj postavil tak, že se Lobb nemohl ze svého zajetí dostat. Pak opět sebral ze země hrábě.

„Pro koho pracujete?“ zeptal se zostra zajatce.

„Pro sebe,“ odpověděl Lobb.

„Podívejte se, Lobbe, stačí abych otevřel dveře a vykřikl. Za několik minut je tu policie. Opakuji. Kdo vás platí?“

„Nikdo. Prodávám tomu, kdo dá nejvíc. Anstiss je jedním z mých spolupracovníků.“

„Jak určujete ceny obrazů?“

„Patnáct let jsem pracoval v největších evropských galériích. Jsem erudovaný odborník, žádný kriminálník, jako je váš Larraby.“

Jestliže zná Larrabyho, co vlastně ví o mně? uvažoval Mannering.

„Pro koho potřebujete plátno plukovníka Cunliffa?“

„Pro nikoho zvlášť. Nechtěl byste jít do toho kšeftu se mnou?“

„Kdo z vás napadl Elizu Dozovou?“ zeptal se Mannering, jako by Lobbovu otázku neslyšel.

„Nechtěl jsem jí ublížit,“ koktal Anstiss. „Nebyl bych se jí dotkl, kdyby na mě nevzala pohrabáč. Byla to sebeobrana.“

„Napřed jste chtěli ukrást obrazy, potom zapálit dům a tvrdit, že obrazy shořely.“

„Proč bychom to dělali? Co bychom z toho měli?“ posmíval se Lobb.

„Kvůli pojištění.“

„Prachy by shrábl plukovník, ne my. Vidiš, že nic neví,“ obrátil se na Anstisse.

„Tak, Manneringu, dost řečí. Dejte nám ty obrazy, vraťte se do Londýna a tím to skončí. Jestli to chcete rozmáznout, potom snadno dokážu, že obrazy ukradla slečna Joanna. To by byl skandál, vidíte? Jestli půjdu do basy já, sveze se se mnou i slečinka. Víte co, plácneme si. Dám vám pětadvacet procent. Slušná nabídka.“

VII. Zlodějka?

Kdyby Joanna opravdu ukradla obrazy, pak by bylo její podivné chování pochopitelnější. Ale proč by je kradla?

„Jak to víte, že slečna Joanna vzala obrazy?“ zeptal se.

„Řekla mi to,“ odpověděl Lobb.

„Proč by vám to říkala?“

„Věděl jsem, že potřebuje peníze, tak jsem jí nabídl spolupráci. Chcete ji snad dát zabásnout?“

Mannering si uvědomil, že oba darebáky nemůže předat policii, protože slíbil plukovníkovi, že se na policii neobráť.

„Zůstanete tady deset minut,“ přikázal Mannering. „Nepokoušejte se mě dohnat. Udal bych vás. Rozuměno?“

Když se Mannering vrátil do zámku, zastihl plukovníka Cunliffa u sloupkového zábradlí.

„Pane Manneringu, volal vás inspektor Fishlock ze salisburské policie.“

Mannering sáhl po telefonu, u kterého našel lístek: „Pan Mannering má volat Salisbury 1212.“

Inspektor Fishlock se mu ozval okamžitě.

„Děkuji vám, pane Manneringu, že voláte,“ řekl inspektor. „Taxikář jménem Arnold nám předal balík. Prý jste mu přikázal, aby nám jej odevzdal. Jde snad o nějaký nález?“

„Byl bych rád, kdybyste balík ponechali u vás, než si pro něj budu moci přijít. Snad byste mohl zavolat Scotland Yard.“

„Och, my vás dobře známe pane Manneringu. Obvykle však nepřečhováváme balíky, aniž bychom prohlédli jejich obsah.“

„Můžete balík klidně otevřít, chcete-li. Jenom bych vás naléhavě prosil, abyste nikomu nesdělili, co obsahuje. Domnívám se, že jsem narazil na něco pozoruhodného.“

„Byli bychom velmi neradi, kdyby se odborník s vaší pověstí zmýlil.“

„To by mě mrzelo daleko víc než vás.“

Fishlock se zasmál a popřál Manneringovi dobrou noc.

Jen položil sluchátko, objevil se plukovník. Neprojevil nejmenší podiv nad tím, že byl Mannering tak dlouho venku, ani se nezmínil o jeho šatech, které byly pomačkané a ušpiněné.

„Pane Manneringu, co myslíte, když požádám pojišťovnu, aby akceptovala vás jako úředního vyšetřovatele, budou s tím souhlasit?“

„Pravděpodobně ano.“

„A vy byste byl ochoten ujmout se toho úkolu.“

„Proč ne.“

Bylo vidět, že plukovníkovi spadl těžký kámen ze srdce.

„Jsem vám velice zavázán. Děkuji vám,“ řekl. „Mohl bych i já pro vás něco udělat?“

„Ano, potřeboval bych barevné fotografie obrazů a jejich podrobný popis.“

„Jistě. Mám je k dispozici. Hned je přinesu.“

Za několik minut se vrátil se svazkem vázaným v kůži a odevzdal jej Manneringovi. „Těch sedm pláten je mi obzvlášť drahých. Byla by to pro mne velmi bolestná ztráta,“ řekl.

„Udělám všechno, co je v mých silách, abych obrazy našel,“ sliboval Mannering.

Za dvacet minut se Cunliffe omluvil a odebral do své ložnice. Mannering stál před svým pokojem a váhal. Po chvíli opatrně otevřel, v pokoji nebyl nikdo. Pozorně prohlédl celou místnost, dveře i okna, ale nezpozoroval nic zvláštního. Rychle se svlékl, vykoupal a ulehl.

Nespál dlouho. Najednou si uvědomil, že se ho někdo dotýká, sahá mu na ústa a na hlavu.

„Pane Manneringu,“ šeptal hlas slečny Joanny.

Položila mu ruku na ústa. Aby nemohl vykřiknout.

„Pane Manneringu, vzbud'te se!“

„Co se stalo, slečno Joanno?“

Měla na sobě jen průsvitný župan z lehké látky.

„Pane Manneringu, prosím, vyslechněte mě.“

Mannering se posadil. „Prosím, poslouchám vás.“ Prohlížel si ji. Nemohl se ubránit dojmu, že si vzala záměrně velmi nebezpečný úbor. A přece vypadala tak mladě, tak bezelstně.

„Máte ty obrazy, že je máte?“

„Jaké obrazy.“

„Z domku paní Dozové.“

„Nebo ty ze severní galérie.“

„Z domku. Vzal jste je Anstissovi. Musíte mi je dát. Nejsou vaše, nemáte na ně žádné právo.“

„Jestliže jsou ze severní galérie, pak mám právo si je ponechat. Váš otec mě pověřil, abych po nich pátral.“

Zavřela oči a naklonila se až těsně k němu.

„Jsou moje,“ prohlásila sveřepě. „Musíte mi je dát!“

„Slečno Joanno, váš otec ně požádal, abych obrazy pro něho našel. Jestli je někomu odevzdám, pak jedině jemu. Vraťte se k sobě do ložnice, klidně se vyspěte a zítra si o všem pohovoříme.“

„Kde jsou?“

„Na bezpečném místě.“

„Tady v pokoji nejsou, protože jsem –“ zarazila se.

„Tak to vy jste mi prohlížela pokoj, Ne, slečno Joanno, já zásadně nenechávám cenné věci tam, kde je kdokoliv snadno může najít.“

„Jestli mi je nedáte, roztrhám si župan a košili, vrhnu se na vás a začnu křičet. Budu tak vyvádět, že vzbudím celý dům. Dejte mi je!“

VIII. Další záhada

Mannering se nepatrně pousmál. To Joannu rozčílilo.

„Nesmějte se. Otec se vám pomstí. Budu křičet, až se celý dům bude třást.“

„Jen si poslužte, slečno Joanno. Ale křičet bych měl vlastně já. Vy přece nejste oběť, ale já. Rozumnější by bylo, kdybyste si šla lehnout a pořádně se vyspala. Něco docela jiného by bylo, kdyby mě přistihli ve vašem pokoji. Ale mladá dívka v průsvitném nočním úboru v mém pokoji – nikdo by vám neuvěřil, že jsem vás chtěl znásilnit. Jak jste se vůbec dostala dovnitř?“

„Dveře nebyly zamčené.“

„To byly. A zevnitř uzavřené zástrčkou. Slečno Joanno, přestaňte si se mnou zahrávat. Povězte mi upřímně, co vás trápí. Zapletla jste se do velmi nebezpečné záležitosti. Zloděj, který chtěl ty obrazy, vážně zranil Elizu Dozovou. Dnes večer napadli a mučili i mě.“

„Mučili? Tomu nevěřím.“

„Měla byste věřit, protože je to pravda. Co tu dělá ten Anstiss?“

„Je to náš zaměstnanec.“

„Jak dlouho tu pracuje?“

„Asi týden. Jo to výborný komorník. Ten vás určitě nemučil.“

„Anstiss ne, ale Lobb.“

Dívka se zachvěla. „Lobb. Když jste se střetl s Lobbem, pak už víte, jak je věc vážná.“

„Slečno Joanno, proč vás vydírali? Zachovám tajemství, když mi to řeknete.“

„Nikdo mě nevydírá. Což nechápete, jak je to pro mne důležité? Kde jsou ty obrazy?“

„Slečno Joanno, povězte mi všechno a já pak posoudím, zda vám ty obrazy mohu dát.“

„Já vám to nesmím říct.“

„Pak vám ty obrazy nedám. Jak se vůbec octly v domku Elizy Dozové?“

Joanna neodpověděla. Otočila se a zamířila ke dveřím. Pohybovala se nesmírně pomalu a váhavě. Jako by čekala, že ji zavolá a poví jí o obrazech.

S cvaknutím za ní zapadly dveře. Mannering se díval na zámek a na zástrčku. Jak se dostala dovnitř? Dveře přece uzamkl a zástrčku zastrčil. Slezl s postele a zkoumal kliku a zámek. Nikde nebylo jediné škrábnutí.

Existovaly jen dvě možnosti. Buď se Joanna po celou dobu v pokoji skrývala, což bylo nepravděpodobné, nebo měl pokoj ještě tajný vchod.

Noční ticho náhle přerval ostrý výkřik. Mannering okamžitě vyběhl na chodbu. Dorazil na odpočívadlo, když se objevil u dveří svého pokoje plukovník Cunliffe. Když došli do haly, Joanna se svíjela na podlaze a vykřikovala: „Ne, ne!“

Bouchly hlavní dveře. „Co to znamená?“ ptal se vyděšeně plukovník.

Mannering pádil po schodech dolů. Joanna se na podlaze zmítala jakoby v křečích. Kolem ní ležely kusy jejích hustých tmavých vlasů. Někdo jí je ustříhal, takže na hlavě měla několik prázdných míst.

Mannering se vydal k hlavním dveřím. Prudce je otevřel a zíral do noci. Ve tmě však nic nerozeznával. Zdálo se mu, jako by se od zámku vzdalovaly kroky. Pak se ozval rachot motorky. Nejprve trhaný a potom plynulý.

Vrátil se k Joanně a jejímu otci. Joanna sebou stále šubala a štkala.

„Porad'te mi, pane Manneringu, co mám dělat,“ obrátil se na něho zoufalý plukovník.

„Dejte jí sedativum a uložte do postele,“ radil Mannering.

„Violet má nějaké prášky,“ řekl Cunliffe. V hale se objevili dva muži. Jeden byl Anstiss a druhý starý komorník. „Anstissi, zajděte k lady Marklyové a přineste nějaké prášky na spaní. Pospěšte si!“

Mannering odnášel dívku do její ložnice. Byla těžší, než očekával. Prudce oddychoval, když ji ukládal do rozestlané postele, v níž doposud nikdo nespál.

Na čele slabě krvácela. Útočník ji asi škrábl, když stříhal vlasy.

Mannering se obrátil na plukovníka. „Měl byste zavolat lékaře.“ Dívka byla velmi bledá a jakoby ztuhlá. Šok ve chvíli nervové vyčerpanosti mohl mít vážné následky.

Na druhé straně postele mluvil plukovník do telefonu: „Ano. Prosím vás, ať přijde co nejdřív. Děkuji vám,“

Mannering uvažoval o celém případě. Útočník asi číhal někde ve skrytu v hale. Vypadalo to na Lobba. Ale proč by to dělal?

Cunliffe stál zdrceně u postele své dcery. „Půl čtvrté,“ zamumlal. „Dáte si brandy, Manneringu?“

„Ne, děkuji.“

„Měli bychom dát trochu Joanně?“

„Počkejme až přijde lékař.“

Venku se ozval hlas lady Marklyové. Mannering vyšel z pokoje. Anstiss vzrušeně vyprávěl lady Marklyové, co se stalo.

„Bude ve svém pokoji,“ řekl Mannering a uklonil se.

Ačkoliv byl unaven, nešel si lehnout. Nejprve musí zjistit, jak se Joanna dostala do pokoje. Zkoumal stěny, proklepával je, prohmatával tapety, odsunoval lehčí kusy nábytku. Nic nenašel.

Trámy na stropě vypadaly velmi solidně. Tudy se Joanna určitě nedostala.

Zkoumání podlahy trvalo nejdéle. Klečel a prohmatával každé prkno. Zvláštní pozornost věnoval těm, na kterých byly praskliny nebo spoje. Jedno prkno se nepatrně pohnulo a zapraskalo. Nadzvedl je a strčil pod ně prsty. Bylo připevněno k sousednímu prknu, jehož část se dala otáčet jako poklop. Pomalu a opatrně díru rozšiřoval jak to jen šlo.

IX. Ateliér

Otvor byl asi dvě stopy dlouhý a osmnáct palců široký. Mannering se vrátil ke svým věcem. Vyndal baterku z kapsy svého saka a posvítil do otvoru. Pod sebou uviděl úzký žebřík. Pustil se po něm dolů. Při každém kroku zkoušel pevnost příčlů, až konečně seskočil na podlahu. Posvítil si baterkou kolem. Tři stěny byly holé, ve čtvrté se rýsovaly dveře. Kliku neměly, jenom otvor, do kterého se právě tak vešly dva prsty. Mannering do otvoru vtiskl prsty a dveře povolily.

Otevíral velmi pomalu a ostražitě. Posvítil si dovnitř a před sebou spatřil nedokončené plátno opřené o zeď, paletu a stůl posetý tubami, většinou poloprázdnými. Vpravo od dveří, u kterých stál, nahmatal vypínač. Rozsvítil a okamžitě místnost zaplavilo jasné světlo. Octl se v dlouhé úzké místnosti přeplněné rámy. Na hoblici u zdi ležela spousta různých nástrojů na opracovávání dřeva, na lavici se povalovaly tuby a plátna. Na stěnách visely moderní obrazy, atraktivní, ale podle jeho odhadu nijak zvlášť umělecky cenné. V rohu si povšiml zdařilé kopie portrétů od Franze Halse.

Místnost měla přibližně stejné rozměry jako severní galérie a Mannering se dohadoval, že leží přesně pod ní. Ve vzdáleném rohu stoupalo vzhůru spirálovité dřevěné schodiště s umělecky provedeným železným zábradlím. Vedlo pravděpodobně do galérie. Mannering se rozhlédl, vypnul světlo a zamířil zpět ke dveřím.

Bez obtíží se dostal do svého pokoje. Na poklop postavil těžké křeslo, aby ho už nikdo nemohl nemile překvapit. Pak si šel lehnout. Usnout však nemohl. V mysli probíral všechny možné dohady a kombinace. Za chvíli vstal a vyšel na odpočívadlo. Uslyšel hlasy. Přiblížil se ke dveřím Joannina pokoje. Uhodl, že asi mluví lékař.

„Myslím, že by ji měli vyšetřit v nemocnici. Ráno tam zavolám. Kdyby se jí přitížilo, ihned mi dejte vědět.“

Dveře se otevřely a vyšel Cunliffe. Za ním se objevil muž středních let s brýlemi a vysokým čelem.

„Doprovodím vás,“ nabízel se plukovník.

„Není třeba.“

Mannering vystoupil do popředí. Bylo mu líto plukovníka, který vypadal velmi vyčerpaně.

„Snad bych mohl pana doktora vyprovodit já,“ nabídl se.

„Zajisté,“ řekl Cunliffe. „Pan doktor Ignatzi – pan Mannering.“

Když sešli po schodech dolů, zeptal se lékař: „Jste přítelem rodiny?“

„Jenom známý.“

„Zdržíte se zde dlouho?“

„Asi jen několik dnů.“

„Pokuste se přesvědčit plukovníka Cunliffa, musí si trochu odpočinout. Je na pokraji zhroucení. A slečna Joanna by měla na delší čas opustit zámek.“

„Jak dlouho trvá její nynější stav?“

„Skoro rok. Pane Manneringu, buďte tak laskav a hned mě zavolejte, bude-li toho třeba. Děkuji vám. Dobrou noc.“

Rozloučili se.

Mannering se vracel do svého pokoje. Na chodbě potkal lady Marklyovou.

„Jak se daří slečně?“ zeptal se Mannering.

„Zatím je v útlumu; já dnes budu spát ve vedlejším pokoji. Pane Mannering ráda bych –“

„Prosím lady Marklyová?“

„Ne, nic, promiňte.“

„Mohu-li vám nějak pomoci...“

„Ne, děkuji vám, dobrou noc.“

Když se Mannering probudil, bylo nádherné slunné ráno. Zazvonil a starý komorník mu přinesl čaj.

„Jsou již všichni dole?“ zeptal se.

„Zatím ne, jedině plukovník si vyjel na koni.“

Při snídani seděl u stolu sám. Slanina s vejci i káva mu chutnaly znamenitě. Po dvaceti minutách opustil jídelnu, přečetl zběžně noviny a nato zamířil ke kůlně, do které ho předešlé noci zavlekli Lobb a Anstiss. Teď ráno vypadala velmi mírumilovně. Dveře byly dokořán otevřeny a muž s kosou zkušenými pohyby kosil trávu. Na listech i stoncích se blyštily kapky rosy. V dálce uviděl jezdce na koni, který klusal elegantně parkem.

Najednou za sebou uslyšel kroky. Obrátil se a spatřil lady Marklyovou. Pozdravili se a vyměnili pár slov o pěkném jitru.

„Celou noc se Joanna nepohnula,“ řekla lady Marklyová. „Co vám říkal v noci doktor Ignatzi?“

„Že mám vám a vašemu panu bratrovi poskytnout veškerou možnou pomoc.“

„Nic víc?“

„Co jste očekávala?“

„Vím, že je velmi znepokojen tísnivou náladou, která už tu delší čas panuje.“

„A jaké jsou důvody tísnivé nálady?“ zeptal se bryskně.

Lady Marklyová chvíli váhala s odpovědí.

„Joanna velmi postrádá svou matku. A můj bratr se doposud nevzpamatoval z otřesu po její smrti. U Joanny bude teď Betsy Dozová.“

Mannering pospíchal do svého pokoje. Chtěl využít doby, kdy plukovník jezdí na koni, aby si podrobně prohlédl ateliér. Zkusil dveře od severní galérie. Byly zamčeny, Když přišel do svého pokoje, shledal, že mu někdo ustlal a uklidil. Těžké křeslo bylo opět posunuto ke stěně. Zamkl a zastrčil zástrčku. Potom otevřel otvor v podlaze. Okamžitě ho uhodil silný zápach spáleniny. Rychle sestupoval po žebříku. Dveře do ateliéru otvíral pomalu, vědom si nebezpečí průvanu, který by mohl rozdmýchat oheň. Blízko pláten a lepenky ve vzdáleném rohu doutnala hromada hadrů. Vedle ležel sáček z umělé hmoty, naplněný tekutinou.

Vodou? Ve vteřině si uvědomil, že by to mohl být benzín; kdyby sáček vybuchl, pak by byl v okamžiku celý zámek v plamenech.

X. Nebezpečí

Mannering si připomněl výbuchy v domku Elizy Dozové. Potil se a dusil se jedovatými výpary. Pomalu se blížil k lavici. Zvedl kus lepenky a opatrně ji dal mezi hadry a igelitový sáček. Kouskem lepenky odsunul hadry až na okraj lavice a položil na ně prkýnko. Rozhlédl se a všiml si, že na místě, kde při jeho poslední návštěvě ateliéru stála kopie portrétu od Franze Halse, ležel další igelitový sáček. Ohmatával ho. Byl chladný. Rozvázal jeho hrdlo a nahlédl dovnitř. Obsahoval benzín.

Kdyby oheň vzplanul, lehl by ateliér popelem a stejně tak by byla zničena severní galérie.

Proč chtěl Anstiss zapálit podkroví domku Elizy Dozové? Zřejmě z toho důvodu, že tam bylo něco, co neměl nikdo objevit. A to „něco“ je pravděpodobně v tomto ateliéru.

Dal se do systematického prohledávání. Nahlédl za každý obraz, prohlédl všechny police. Hledání ho tak zaujalo, že ztratil pojem o čase, a že si přestal uvědomovat nebezpečí, že ho někdo v ateliéru přistihne.

Pojednou uslyšel kroky nahoře na spirálovitém schodišti. Rychle se schoval za stojan s velkým plátnem. Zahlédl naleštěné holínky.

Plukovník.

Okamžitě si všiml igelitového sáčku a zamířil k němu. Počínal si velmi opatrně, sáčku se nedotkl, jen nadzvedl prkýnko na hadrech.

Stál a užasle zíral na hromadu hadrů. Zabořil tvář do dlaní a vykřikl zoufale: „Kdy to jenom skončí?“ Smetl hadry na prkýnko, hodil je do výlevky a pak na ně pustil vodu.

„Joanno,“ povzdechl si. „Ach, Joanno!“

Obrátil se a stařeckým krokem se belhal ke schodišti. Mannering počkal, až za ním zapadly dveře do severní galérie. Potom pokračoval v hledání. Nenašel však nic. Postavil se na místo, kde před chvílí stál plukovník a zahleděl se na moderní obrazy. Poprvé si všiml iniciál J.C. ve spodním levém rohu. Obrazy neměly valnou cenu, pokud by ovšem...

Sňal jeden obraz se stěny a odnesl ho ke světlu. Vzal lahvičku s metylalkoholem a navlhčeným hadříkem třel místo v horním rohu obrazu. Skoro okamžitě se objevila modř oblohy.

Zkusil to na jiném místě a našel stopy načervenalé hnědé barvy a malou skvrnku žluté barvy, připomínající portrét od Franze Halse.

Proč Joanna přemalovává stará plátna?

A proč je chtěl žhář zničit?

Svědomitě přemaloval očištěná místa. Rozhodl se, že obě plátna vezme s sebou.

Svůj pokoj našel ve stejném stavu v jakém ho opustil. Plátna ukryl pod matracemi, zamkl pokoj a šel navštívit Joannu.

U postele seděla Betsy, četla časopis a přitom pletla. Vyskočila a pozdravila ho. Pohled na nemocnou jím otrásl. Vypadala velmi špatně. Byla bledá a ztuhlá jako mrtvola.

Vrátil se do svého pokoje a volal doktora Ignatzino, ten však nebyl doma. Jeho paní slíbila, že manželovi přetlumočí Manneringův vzkaz, neboť věděla, kde se zdržuje. Mannering se pak vydal do hospodářské části zámku. Ve stáji narazil na čeledína, který hřebelcoval Joannina koně.

„Kde najdu vůz slečny Hester?“ zeptal se ho. „Pan plukovník mi ho dal k dispozici.“

„Je to červené Mini. Najdete je v garáži číslo šest. Klíček je v zapalování,“ odpověděl čeledín.

Mannering předjel do parku před zámek. Vůz se mu docela zamlouval, zvláště mu vyhovoval velký zavazadlový prostor.

Po hlavní cestě do zámku rychle přijížděl vůz značky Triumph. Manneringa překvapilo, že z něho vystupuje doktor Ignatzi. Když ho lékař uviděl, obrátil se k němu, avšak Mannering zavrtěl hlavou a Ignatzi zamířil přímo do zámku.

Mannering se pomalu procházel parkem a obdivoval krásu růží a jirín a vzornou úpravu záhonu. Lékař dlouho nevycházel. Za půl hodiny uslyšel Mannering zvuk houkačky a rachot motoru. Na příjezdové cestě se objevila bílá sanitka. Nečekal, až ponesou Joannu do sanitky, nasedl do auta a odjel do vesnice. Zastavil se u telefonní budky a zavolal do Londýna do svého obchodu. Ozval se Larraby.

„Zjistěte všechno, co lze zjistit o muži jménem Harry Anstiss, zřejmě jde o profesionálního zloděje. A pak o Lobbovi, velkém, mohutném chlapovi, který umí malovat. Zavolejte mi na zámek. Když nic nezjistíte, klidně mi to řekněte, ale jestli byli trestáni, řekněte jenom ano.“

Poté zavolal doktora Ignatziho.

„Rád bych doktora navštívil. Kdy bych mohl přijít?“ zeptal se lékařovy manželky.

„Hodilo by se vám šest hodin?“ zeptala se.

„Hodilo,. Díky.“

Vůz nechal před zámkem a vešel dovnitř. Vstoupil do svého pokoje a nejdříve nadzvedl matraci. Plátna, která vzal v ateliéru, tam stále byla.

Ozvalo se zaklepání. Rychle pustil matraci a uhladil pokrývku.

„Vstupte!“ vyzval příchozího.

Teprve po chvíli vešel plukovník. Vypadal unaveně a velmi staře.

„Joannu odvezli do nemocnice,“ hlásil. Doktor je silně znepokojen. Já mám o ni strach taky. Pane Manneringu, měl byste pro mne chvíli čas? Rád bych vám něco pověděl.“

„Udělám pro vás vše, co bude v mých silách,“ prohlásil Mannering.

XI. Zpověď plukovníka Cunliffa

„Kvůli Joanně se trápím už přes rok,“ řekl Cunliffe. Uvedl Manneringa do své knihovny, elegantního pokoje s překrásnými miniaturami od Necholase Hilliarda. „Moje sestra se domnívá, že její stav je důsledkem smrti mé manželky. Ale já mám podezření, že ty pohřešované obrazy vzala právě Joanna a že je nahradila kopiemi. Rozhodně to neudělala ze zjištěných důvodů. Vysvětluji si to tím, že je nemocná.“

„Ale co ten ošklivý přepad?“ zeptal se Mannering.

„Osoby mentálně postižené dělávají neobvyklé věci. Ignatzi mi přislíbil, že zavolá, jakmile ji prohlédne specialista. Víte, že amatérsky malovala?“

Mannering nechtěl plukovníkovi prozradit, že ví o existenci ateliéru. Proto jen zavrtěl hlavou. „Moje manželka ráda čistila a rámovala obrazy. Pracovala v dílně pod severní galérií. Když zemřela, nastěhovala se tam Joanna a zařídila si ateliér. Dnes odpoledne jsem tam zašel. Myslel jsem si, že najdu klíč k jejímu výstřednímu chování. Místo toho jsem uviděl hromadu doutnajících hadrů a vedle igelitový sáček s benzínem. Opravdu, pane Manneringu, v uplynulém roce sotva prošel týden, ba den, aby mě nevydělaly nečekané věci. Dříve se mi Joanna se vším svěřovala, ale v poslední době se přede mnou uzavírá.“

Nastala pomlka.

„Pane plukovníku proč dovolujete na vašem panství pobyt lidem jako je Lobb?“ zeptal se znenadání. Byl zvědav, jak na tu otázku zareaguje. Joanna se při zvuku toho jména vyděsila, ale plukovník se jen zamračil.

„Žádného Lobba neznám.“

„A co Anstiss?“

„Ten druhý komorník? Jsem s ním velmi spokojen.“

„Je to profesionální zloděj uměleckých děl.“

„Proboha! Joanna mi ho všude doporučila.“

„Má záznam v trestním rejstříku.“

„To Joanna jistě nevěděla.“

Přistoupil k oknu a ukázal na rozkvetlý park.

„Cunliffové tu sídlí již po staletí. vyznamenávali se statečností a ušlechtilostí. V knihách uložených v této knihovně se dočtete o slavné historii našeho rodu. Jsem na ni pyšný. Ale existovali v něm i nečestní lidé. Jednoho pověsili pro zradu, jiného upálili pro kacířství. O některých se soudí, že to byli šilenci. Ano, v našem rodě se vyskytovaly případy dědičného šilenství. Jistě pochopíte, že mám obavy o Joannu. kterou tolik miluji. Jsem poslední mužský potomek rodu. Obě moje dcery nejsou zatím provdány. Všechno, co mám, zdědí můj nejstarší vnuk, budu-li jakého mít. Ale zatím jsem poslední Cunliffe, který sídlí na tomto zámku. Proto nemohu jít na policii a udat svou dceru. Ani nemohu požádat psychiatra, aby ji vyšetřil.“

Vtom zazvonil telefon. Plukovník jako by se probouzel ze zlého snu, tápavě sahal po sluchátku.

„Ano, ano,“ koktal do telefonu. „Hrozí bezprostřední nebezpečí? Děkuji, děkuji za zavolání.“

Položil sluchátko a seděl jakoby bez života.

„V nemocnici si ji ponechají asi týden na pozorování.“

Mannering nevěřil plukovníkově verzi. Nevěřil, že je Joanna nějak duševně nemocná. Byl přesvědčen, že upadla do rukou zločince, který ji vydírá. Za všechno příšerné a nevysvětlitelné, co se odehrává v zámku a jeho okolí, není odpovědná Joanna, ale někdo jiný.

Za půl hodiny byl opět ve svém pokoji. Znovu se podíval pod matraci. Vtom zazvonil telefon.

„Hovor z Londýna pane,“ ozval se příjemný dívčí hlas.

„Pan Mannering?“

„Ano, Joshi.“

„První odpověď je kladná,“ řekl Larraby. Takže Anstisse mají v trestním rejstříku. „V druhém případě se mi nepodařilo získat informace.“

„Zkuste to znovu. Je to ještě důležitější než ten první případ.“

Položil sluchátko, vytáhl plátno zpod matrace, vzal je pod paži a odnesl dolů k autu.

Když vyjel z parku na silnici, uviděl proti sobě obrovské nákladní auto, které se řítilo přímo na něho. V zoufalství strhl volant doleva. Nákladák ho těsně minul. Zachytil však zadní část jeho vozu, který se prudce vymrštil a opsal kruh. Dveře se otevřely a Mannering vypadl na silnici. Kolem něho létaly části auta. Jedna součást padla jenom několik palců od jeho hlavy. V uších mu znělo výhrušné rachocení motoru nákladního auta.

XII. Hrozba smrti

Mannering ležel na boku a chvěl se na celém těle. S hrůzou pozoroval nákladní auto, které se k němu znovu s rachotem blížilo. Viděl dokonce hlavu a ramena řidiče, obličej však nerozeznával. Zadržel dech a napjal paže a nohy. Mohl jediné doufat, že se mu podaří v poslední chvíli odplížit se, než ho rozdrtí obrovská kola. Proto počkal, až se k němu kola přiblížila na několik kroků. Když se na něho užuž valila, překulil se doprava. Slyšel řev motoru, skřípot kol, klouzajících po vlhké trávě. Nezadržitelně sjel dolů do příkopu. Ležel na zádech a proti světlému obzoru pozoroval pohyby větví a listí stromů v slabém větru.

Nahoře nad ním se objevila postava.

„Tady je,“ zavolal muž. Vedle něho stála vyšší žena středního věku.

„Na čele má krev,“ poznamenala žena.

„Zastav první auto, které uvidíš. Já se zatím na něho podívám.“

Žena zmizela a muž nejistě sestupoval do příkopu.

„Nehýbejte se!“ přikázal Manneringovi. Rukama mu přeběhl po zádech, po hrudi, po nohou a po pažích. „V pořádku. Můžete vstát. Pomohu vám.“

Podal mu ruku a Mannering se vrávoravě postavil.

Bolelo ho rameno a točila se mu hlava. Za přispění svého zachránce se s námahou vyškrábal z příkopu.

Asi ve vzdálenosti padesáti yardů leželo na střeše červené auto s roztržštěnou zadní částí.

Žena mávala na blížící se vůz.

„Čím dřív se dostanete do nemocnice, tím líp,“ řekl muž.

Obklopily ho hlasy a postavy. Nákladní auto zmizelo, jediné stopy na cestě svědčily o jeho divokých manévrech.

„Už je to lepší?“ zeptala se mladá ošetřovatelka v nemocnici.

„Mnohem lepší,“ přisvědčil Mannering.

„A rameno?“

„Bolí, ale můžu jím pohybovat.“

„Měl jste štěstí, že to tak dopadlo.“

Když vyšel z ambulance saliburské nemocnice na dvůr, kde parkovaly sanitky a osobní auta, přistoupil k němu policista: „Pan Mannering?“

„Ano.“

„Jsem seržant Webster. Šel byste se mnou na několik minut na stanici?“

„Kolik je hodin?“

„Půl šesté.“

„V šest musím být u doktora Ignatziho.“

„To zařídíme.“

Seržant s ním odjel k hlavnímu vchodu policejní stanice, kde se ho ujel další policista, který ho odvedl do kanceláře k mohutnému muži v uniformě s inspektorskými hvězdičkami na ramenou.

„Jsem hlavní inspektor Fishlock,“ představil se muž. „Zdá se, pane Manneringu, že jste měl z pekla štěstí. Ujali se vás manželé Andersonovi z Gloucesteru, kteří se všimli vašeho havarovaného vozu. Postarám se, abyste dostal jejich adresu. Viděli prý nákladní auto, které projíždělo v blízkosti nehody bláznivou rychlostí, jak se vyjádřili. Srazilo vás toto nákladní auto?“

„Ano.“ odpověděl Mannering. „Byl to pokus o vraždu.“

„Proč si jen myslíte, že šlo o záměrný čin a nikoliv o případ, kdy řidič nezvládl řízení?“

„Stopy po kolech na trávě jasně dokazují, oč řidiči šlo.“

„Byli jsme na místě nehody. Všechno jsme proměřili a vyfotografovali.“

„Prohlédli jste můj vůz?“

„Ano.“

„Byly v něm dva obrazy. Vezl jsem je jednomu obchodníkovi.“

„Žádné obrazy jsme ve vašem voze nenašli.“

„Vypátrali jste nákladní auto?“

„Ano. Ukradli je v lomu o několik mil dál.“

„A řidič?“

„O něm nevíme nic. Nikde ve voze jsme nenašli otisky prstů. Proč by vás chtěli zabít? Má to snad nějakou souvislost s tímhle?“ Zaklonil se a ze skříně vytáhl balík se sedmi plátny, který poslal Mannering na policii do úschovy.

„Povím vám všechno od začátku.“

„Souhlasíte, abychom vaši výpověď natočili?“

„Pokládám to za dobrý nápad.“

Fishlock vytáhl ze svého stolu magnetofon. Mannering popsal průběh událostí přesně tak, jak se staly.

Když skončil, zeptal se inspektor: „Proč jste nám nesdělil pravdu o těch obrazech už včera večer?“

„Telefonicky bych vám to těžko vysvětloval. Hlavní bylo, že se obrazy dostaly do bezpečí. Měl jsem v úmyslu přijít k vám co nejdříve.“

„Vracím se ke své původní otázce. Proč vás neznámý pachatel napadl?“

„Nemohu vám říct to, co nevím.“

„Řekl jste nám opravdu všechno? Přijel jste sem jenom proto, abyste navštívil Elizu Dozovou? Nepozval vás ještě někdo jiný?“

„Ne jenom paní Dozová. Promiňte, už je za deset minut šest, musím být u doktora Ignatziho.“

Fishlock stiskl zvonek.

Objevil se policista.

„Odvezte pana Manneringa k doktorovi Ignatzimu.“

Když přesně v šest zazvonil u dveří domu doktora Ignatziho, otevřela mu obtloustlá paní.

„Dobrý večer, pane Manneringu,“ řekla. „Manžel vás již očekává.“

Doktor Ignatzi vypadal velmi unaveně.

„Dobrý večer, pane Manneringu. Co si dáte? Je tu koňak, vodka, džin nebo whisky a soda.“

Po chvíli dodal: „Když jste mi telefonoval, věděl jste, že slečna Joanna požila morfium?“

„Ovšem, poznal jsem to podle jejich panenek.“

„Možná, že jste ji tím zachránil. Kdyby se dostala do nemocnice později, kdoví, jak by to s ní dopadlo. Buď se zotavila natolik, že se pokusila o sebevraždu, nebo ji chtěl někdo zavraždit. Uvědomil jste si to?“

XIII. Pokus o vraždu?

„Vy jste jí dával injekci,“ namítl Mannering. „Myslíte si, že se probrala natolik, aby si mohla vžít sama morfium?“

„To asi ne.“

„Oznámil jste to policii?“

„Oznámí jí to z nemocnice.“

„A když se vás zeptají přímo, odpovíte, že to byl pokus o vraždu?“

„Budu to muset udělat. Samozřejmě bych rodině nerad způsobil nepříjemnosti.“

„Jak dlouho je podle vašeho názoru Cunliffova rodina v nynějším neutěšeném stavu?“

„Asi tak rok.“

„Máte tušení, jak k tomu všemu došlo?“

„To nevím. Lady Marklyová pokládá za počátek krize smrt plukovníkovy manželky. Ale Joanna byla v té době ve škole, pryč z domova, a tehdy reagovala zcela přiměřeně. Není pravděpodobné, že by se důsledky dostavily až po pěti letech. Myslím, že příčina krize je nedávného data.“

„Vyskytovaly se někdy v rodině příznaky dědičného šílenství?“

Dr. Ignatzi překvapeně vzhlédl.

„Jak jste na to přišel? Ne, o ničem takovém nevím. Příčinou Joanniných potíží je určitě daná situace, nikoliv duševní nemoc.“

„Jakou situaci máte na mysli?“

„Joanna trpí nepřetržitě strachem.“

„Není to strach z vydírání?“

„Ano, mohl by to být strach z vydírání. Ale nedovedu si představit, proč by ji někdo vydíral. Tvrdíte, že také vás chtěl někdo sprovodit ze světa. Proč?“

„Snad proto, že se obává, že se mi podaří zjistit, co se tu vlastně děje.“

„Tak vy jste ten slavný pan Mannering? Moje manželka sleduje v novinách všechny zprávy o vás. Hrozně ráda si s vámi pohovoří. Nebudete se zlobit, když ji přivedu?“

„Jen ji přiveďte. Ale napřed bych se chtěl ještě zeptat na druhou plukovníkovu dceru.“

„Všeobecně se předpokládalo, že se po matčině smrti stane paní domu a hostitelkou. Ale znenadání se odstěhovala do Londýna. Hostitelku teď ale dělá lady Marklyová.“

Avšak v poslední době se na zámku zřídka schází větší společnost. Pane Manneringu, co vás přimělo k tomu, abyste přijel do Salisbury?“

„Napsala mi paní Eliza Dozová, abych si přijel prohlédnout její obrazy.“

„Eliza Dozová! To je velmi svérázná dáma! Zrovna před chvílí jsem s ní v nemocnici mluvil, vede se jí už docela dobře.“

„Mohl bych jí navštívit?“

„Jistě. Zařídím to.“

Odešel a vrátil se s manželkou.

„Já jsem hned věděla, že jste ten slavný pan Mannering,“ řekla. „Myslíte, že zámek bude místem velkého zločinu?“

Mannering se usmál. Lékař se omluvil a šel volat do nemocnice.

„Ne, není to žádná legrace,“ řekla paní. „Manžel je silně znepokojen událostmi na zámku. Moc mi toho nepoví, ale i tak jsem vyrozuměla, že tam vládnou neradostné poměry. Kdyby se vám, pane

Manneringu, podařilo ten problém vyřešit, vykonal byste velmi záslužný skutek.“

Když se Mannering rozloučil s manžely Ignatziovými, zašel do nejbližší garáže. Oprava červeného Mini podle všeho potrvá několik týdnů. Bude potřebovat jiné auto, pěšky by toho mnoho nepořídil. Měl štěstí, majitel garáže pracoval přes čas a půjčil mu vůz. Byla to šedobílá Ford Cortina.

Mannering ihned zajel do nemocnice. U vchodu ho čekal sympatický mladý zřízenec, který ho zavedl na příslušné oddělení. Tam mu vyšla vstříc starší sestra.

„Jsem ráda, že vás poznávám, pane Manneringu. Eliza Dozová je velice pyšná, že ji navštívíte.“

Paní Dozová v posteli seděla. Manneringa přivítala velmi srdečně.

„Je mi líto, paní Dozová, že se mi nepodařilo přijet včas, abych zabránil neštěstí.“

„Kdyby mě nebyli překvapili, tak bych jim ukázala, zač je toho loket,“ prohlásila statečná paní.

„Paní Dozová, mohla byste mi povědět něco bližšího o těch obrazech? Jak dlouho byly u vás v podkrovní světničce?“

„Pravděpodobně od smrti mého muže. Přechovával tam vždycky spousty různých krámů. Já jsem tam nikdy moc nechodila, protože jsem slabá na kolena. Ale pan doktor mi předepsal výborné prášky, tak už mě kolena tolik nebolí. Jednoho dne jsem vylezla nahoru, abych tam udělala pořádek. O vás jsem četla v jednom časopise, jak jste spravedlivý a čestný. Když jsem v mansardě našla ty obrazy, řekla jsem si, že vy jediný mi s tím pomůžete. Můj manžel byl trouba, toho napálil kdekdo.“

„Do té mansardy chodil také ještě někdo jiný?“

„Co by tam kdo dělal? Jenom Betsy tam občas zašla.“

„Vloupal se vám někdy někdo do domku?“

„To ne, aspoň pokud vím.“

„Jak často z domku odcházíte?“

„Každý týden v neděli a ve středu. V neděli dopoledne chodívám do kostela a ve středu navštěvuji dceru. Jenom jeden člověk u mne slídil, Jenkins ze Salisbury, takový podvodník. Ale s tím jsem to rychle vyřídila.“

„Jak se dověděl o obrazech?“

„Betsy o nich pověděla jeho manželce. Pane Manneringu, pojd'te ke mně blíž. Kdyby ty obrazy měly skutečně velkou cenu a vy jste je našel, potom bych byla ráda, kdyby je dostala slečna Joanna.“

„To je přece velmi bohatá dáma!“

„To se sice o ní říká, ale není to pravda. Přišla o všechno, co měla. Slibte mi, že to zařídíte.“

„Udělám pro slečnu Joannu všechno, co budu moci. Jak to víte, že o všechno přišla?“

„Sama mi to řekla, Pane Manneringu. Musela prodat všechny svoje šperky. Ráda by odjela do Londýna, kde by chtěla zůstat natrvalo. Ale nemůže si to dovolit.“

XIV. Mannering pátrá

Mannering dojel na zámek v devět třicet. Když přišel do svého pokoje, zavolał Larrabyho, který bydlil v mládeneckém bytě nad krámem, a požádal ho o číslo Beverleyho Willise. Dále ho vyzval, aby přijel příští den ráno do Salisbury, a sjednal si s ním na osmou hodinu schůzku v restauraci U červeného lva.

Poté zavolał Willise, kterého však nezastihl doma. Nechal mu vzkaz, že mu zatelefonuje zítra ráno. Převlékl se a šel na večeři. Ve velké jídelně byl úplně sám, plukovník a jeho sestra dnes večeřeli ve městě. Po jídle se zeptal staršího komorníka: „Kde je Anstiss?“

„Dnes večer má volno, pane.“

V půl jedenácté nasedl do pronajatého auta a jel směrem k hlavní silnici. Ujel asi půl míle a vedlejším vjezdem se vrátil do parku. Zhasl světla a zaparkoval na trávníku. Postranním vchodem vstoupil do zámku a zastavil se u dveří do pokoje slečny Joanny. Vzal za kliku, ale bylo zamčeno. Pohotově vytáhl z kapsy paklíč a obratně odemkl. V pokoji neobjevil nic zvláštního kromě bankovního dokladu, podle kterého byla Joanna v debetu o čtyři sta liber. Přečetl si dopis ředitele banky, který požadoval záruky na další úvěr. Našel dopis právního poradce rodiny, který jí po smrti matky oznamoval, že za tři roky zdědí po matce značnou sumu. Jak se probíral písemnostmi, uviděl dopis

jiného úředníka stejné banky s kopií seznamu cenných papírů, které Joanna odevzdala bance. Celková hodnota hotovosti a cenných papírů činila přes tisíc liber.

Jak asi utratila třiaadvacetiletá dívka ani ne za dva roky tak velkou částku?

Uložil papíry zpět do zásuvky a rozhlédl se po pokoji. Všiml si dámské kabelky, která ležela na stolku. Otevřel ji. Našel v ní různé maličkosti, klíče, drobné peníze a zmačkaný lístek. Četl: *Přestaň si s námi zahrávat, mohlo by tě to mrzet.*

Když vycházel z Joannina pokoje, nikdo ho neviděl. V parku zamířil k domku lady Marklyové. V zámku u dveří pracoval zvlášť upraveným ocelovým plíškem. Po chvíli se dveře otevřely. Rozsvítil baterku. Halou a kuchyní se proplížil do zadního pokoje. Opatrně postupoval a najednou narazil na podivnou překážku na podlaze. Vrhla na ni světlo baterky. Uviděl dvě vyleštěné holinky, kalhoty, bílou košili, motýlka a obličej. Před ním ležela mrtvola zloděje a komorníka Anstisse. Ted' by měl dům co nejrychleji opustit, než ho zde někdo přistihne s mrtvolou. Vrátil se do haly a rychle prošel po úzkém schodišti pokrytém kobercem. V ložnici vytáhl roletu. Očekával, že uvidí světla zámku a obrysy stromů.

Zůstal stát jako zkamenělý. U domu stála dvě policejní auta s rozsvícenými světly. Vystupovalo z nich šest mužů. Pak zahlédl další auta a další muže. Dům byl obklopen policií.

Spustil roletu. Neslyšel nejmenší hluk, neboť muži postupovali po trávě velmi tiše. Asi za dvě minuty budou u dveří.

Kdo asi pro ně poslal?

Dorazil na odpočívadlo a podíval se nahoru. Spatřil tam padací dvířka do podkroví. Změřil očima vzdálenost a skočil. Podařilo se mu srazit padací dvířka k jedné straně. Skočil znovu, zachytil se za okraj otvoru a vytáhl se. Rameno ho nesnesitelně bolelo.

Vyškrábal se nahoru a zavřel padací dvířka. Opatrně přejížděl světlem baterky po stropě. Zadržel dech. Ležely tam obrazy, které vzal v ateliéru a které mu někdo ukradl po havárii z červeného Mini.

Střecha se skláněla na obě strany a ani uprostřed nebylo tolik místa, aby se mohl postavit. Konečně objevil okénko dost velké, aby

jím prolezl. Nesmí padnout policii do rukou! Nacpal si obrazy do kabátu a plížil se k okénku.

XV. Oheň!

Mannering otevřel okno. Bylo na něho příliš úzké. Jenom těžko se jím soukal. Ozvalo se prudké bušení na dveře a křik. Slova však nerozeznával. Vzápětí zaznělo pronikavé zatroubení. Prsty se zachytil drátu, který vedl přes doškovou střechu. Patrně měl odradit ptáky, aby nezakládali na střeše hnízda.

Křik sílil. Ted' už rozuměl. Ve velkém hlomozu rozeznával jediné slovo. Oheň! Oheň!

Houkání ted' zaznívalo z několika stran. Ve zmatených vlnách hlasů slyšel stále opakovat to jediné slovo: Oheň!

Uvědomil si, že zřejmě začíná hořet střecha. Trčel v okénku a s obtížemi se jím protahoval. Vpravo zahlédl rudou záři. Skoro až k němu dosahovala větev mohutného stromu. Na listech tancovala rudá světélka.

Někdo volal: „Ustupte! Ustupte!“

Jiný chraptivý hlas křičel: „Přijíždí plukovník a lady Marklyová.“

Konečně se mu podařilo vyprostit se z okénka. Ted' už cítil žár. Pohlédl směrem ke stromu a viděl, že převíslá větev je skoro na dosah ruky. Unese ho? To nemůže riskovat, ale alespoň ho skryje.

Spustil nohy přes okraj střechy. Vznášely se jenom několik stop nad zemí. Vzepřel se, skočil a dopadl přímo pod velkou větev. Slyšel hukot ohně a troubení houkaček. Listí a větévky se mu otíraly o hlavu a obličej.

Naštěstí se nikdo nepodíval jeho směrem.

Cítil kouř. Vpravo spatřil auta a skupinku lidí. Přikrčeně běžel po trávníku a zastavil se až za skupinkou. Opatrně postupoval k postrannímu vchodu do zámku. Svítila v něm světla a dveře byly dokořán, chodby však byly pusté. Šťastně se mu podařilo proplížit se do svého pokoje, aniž by ho kdokoliv spatřil. Obě plátna vhodil do skříně. Svlékl se, vykoupal, vykartáčoval si listí z vlasů, oblékl si pyžamo a

vlezl do postele. V posledním okamžiku si uvědomil, že musí budík nařídit na sedm hodin.

Nikdo ho nevyrušil a opravdu se probudil až při zazvonění budíku.

Několik minut ležel na zádech a pozoroval hru slunce a stínu na stropě. Pak zazvonil. Za chvilku přišla Betsy Dozová s čajem.

„Dobré jitro, Betsy. Tak vy pracujete teď tady?“

„Jen dočasně, pane. Vy ale máte štěstí.“

„Proč myslíte?“

„Že jste všechno zaspal.“

„Co jsem zaspal?“

„Požár, pane.“

Vzrušeně mu vyprávěla, co se v noci událo. Domek lady Marklyové lehl popelem a všechnen její majetek vzal za své.

Když Betsy odešla, Mannering vstal, vykoupal se a za dvacet minut vyšel. Vzal s sebou oba Joanniny obrazy. Nasedl do vozu a jel k hlavní bráně. Tam ho zastavil policista.

„Dobrý den, pane. Och. pan Mannering. Odjíždíte nadobro?“

„To ne. Mám v Salisbury schůzku s vedoucím svého londýnského obchodu.“

„Musím hlásit veškeré pohyby v okolí zámku. Vy jste neviděl noční požár, že ne?“

„Byl jsem unaven a brzy jsem usnul. Ale už jsem o požáru slyšel.“

„Hovoří se také o tom, že uvnitř uhořel nějaký člověk. Asi půl hodiny před vypuknutím požáru viděli nějakého muže jak vstupuje dovnitř. Nikdo ho neviděl vycházet a přitom byl dům obklíčen.“

Mannering pokračoval v jízdě a uvažoval, proč se policie v noci v tak velkém počtu shromáždila kolem domku.

Zaparkoval u vchodu do restaurace U červeného lva.

U obrovských hodin stáli Josh Larraby a Beverley Willis. Pozdravili ho a Larraby řekl: „Zamluvili jsme salónek, abychom si mohli v klidu popovídat. Už jsem objednal snídani. Bude káva, slanina, vejce, párky a ovesná kaše.“

„Jsem rád, že jste přijel také vy, Willis. Kdo vám řekl, že s vámi potřebuji mluvit?“

„Hester Cunliffová. Včera hovořila telefonicky se svým otcem a ten jí sdělil, co se stalo Joanně. Jak se jí daří?“

„Myslím, že je už mimo nebezpečí. Zmínil se plukovník o tom, že se někdo pokusil Joannu zavraždit?“

„Proboha! Ne, o tom se nezmínil.“

„Willisi, co mi můžete o Joanně povědět?“

„Moc toho nevím. Znal jsem ji jako školačku. Od té doby jsme se stýkali jen velmi málo. Je to milá a sympatická dívka.“

„Zmínila se někdy Hester o tom, že má nějaké trápení?“

„Ano, Hester má dojem, že s Joannou není něco v pořádku. Neví však, co. Joanna je věčně ve finanční tísní, ačkoli po matce zdělila značné jmění.“

„Je v tom snad nějaký muž?“

„To určitě není.“

„Podle mého názoru někdo Joannu zle vydírá. Vaše informace jsou pro mne velice důležité. Pro tu ubohou dívku je to takřka otázka života a smrti.“

„Hester zamýšlela přijet o víkendu na zámek.“

„To by situaci zbytečně zkomplikovalo. A teď vy, Joshi,“ obrátil se na Larrabyho. „Mám dva moderní obrazy, které malíř namaloval na stará plátna. Prozkoumejte je velice pozorně. Dále bych potřeboval vědět víc o Harry Anstissovi.“

„O tom chlápku mám už celý spis,“ řekl Larraby. „Je to podobný případ jako Jenkins. Oba se vyznají ve starých obrazech, oba byli cestáky, oba seděli pro krádež. Oba spolupracují s mužem jménem White, který si někdy říká Cobb a jindy Lobb.“

„Co o něm víte?“

„Jenom to, že je mistrem ve vydírání a že má rozsáhlé vědomosti o malířství.“

Mannering vyňal lístek, který našel v Joannině ložnici. „Podívejte se na to, Joshi. Myslím, že tuto výhružku psal Lobb. A teď už raději jed'te. Opatrně s těmi obrazy. A na cestě dávejte pozor.“

Deset minut poté odjížděli Larraby a Willis ve Willisově voze TR3.

Po chvíli, právě když Mannering platil, vstoupil do restaurace hlavní inspektor Fishlock.

„Rád bych si s vámi pohovořil, pane Manneringu,“ pravil.
„Vyberte si, zde nebo u nás na stanici, na tom tolik nezáleží.“

XVI. Nabídka

„Čím mohu posloužit, inspektore?“ zeptal se s úsměvem Mannering.

„Raději bych si s vámi promluvil o samotě.“

„Chci teď jet do obchodu pana Jenkinse.“

„Svezu vás. Váš vůz tam dopraví jeden z mých mužů. Ale teď k věci. Co jste dělal včera v noci v domku lady Marklyové? Proč jste nám o tom neřekl?“

„Neptal jste se mě na to. Včera jsem měl velice perný den, inspektore. Jenom o vlásek jsem unikl smrti a neměl jsem nejmenší náladu na delší debatu.“

„Byl jste v tom domku, když vznikl požár?“

„Ano. Unikl jsem vikýřem. Pokud vím, nikdo mě nezahlédl.“

„Měl jste nás o tom informovat.“

„Promiňte, jestli jsem vás urazil.“

„Nejde o urážku. Proč jste tam šel?“

„Myslel jsem si, že tam najdu něco, co mi případ objasní.“

„A co jste objevil?“

„Celkem nic.“

„Jste si vědom toho, že jste porušil zákon? Snad máte dobrou pověst v Londýně, ale zde –“

„Inspektore, těžce nesu všechno, co se tu děje. Jeden z personálu plukovníka Cunliffa je zločinec –“

„Kdo je to?“

„Komorník Anstiss.“

„O tom víme. Ale od včerejška je Anstiss nezvěstný.“

Takže policie mrtvolu neidentifikovala. Snad by mohl inspektorovi prozradit něco z toho, co už ví, aniž by porušil slovo dané plukovníkovi.

„Kdo za vámi přijel dnes ráno?“

„Vedoucí mého londýnského obchodu a jeden můj příručí.“

„Smím se zeptat proč?“

„Potřeboval jsem informaci o Anstissovi, Jenkinsovi a muži jménem White alias Lobb. Inspektore, mám silné podezření, že ti tři chlapi jsou zapleteni do ošklivého podvodu. Asi vědí, že jsem jim na stopě. A proto mě měl přejet nákladák.“

„Víte to určitě, že chtěli přejet vás? Třeba chtěli zabít plukovníka Cunliffa, který často jezdíval v červeném Mini.“

„To mi nenapadlo. Vy tedy myslíte, že nebezpečí hrozí plukovníkovi?“

„Je to možné. Pane Manneringu –“ Inspektor se dramaticky odmlčel.

„Ano?“

„Věděl jste, kde byli včera večer plukovník a lady Marklyová?“

„Včera večer jsem plukovníka neviděl. Komorník mi sdělil, že večerí v Salisbury.“

„Původně měli v úmyslu večeřet v domku lady Marklyové. Svůj plán změnili na poslední chvíli. Ten, kdo domek podpálil, o tom věděl. Mohl to být pokus o zavraždění plukovníka.“

„Já jsem ten domek nepodpálil. Sám jsem byl rád, že jsem vyvázl živ a zdrav. Obojí není přece možné.“

„Máte pravdu, obojí možné není. Abyste měl naši ochranu a přitom si nechával věci pro sebe. Co jste chtěl najít v domku lady Marklyové? Rodina plukovníka Cunliffa má zde velký vliv. Máme podezření, že se v zámku a jeho okolí odehrává něco nenormálního, ale místní lidé mluvit nechťejí. Nemáte přece důvod, abyste něco tajil kvůli rodině, že ne?“

„To vůbec ne.“

„Tak potom můžeme uzavřít dohodu, pane Manneringu. Vy mi řeknete, proč jste byl v domku a my vás zatím neobviníme z násilného vniknutí do bytu.“

„Co byste tím získali, kdybyste mě obvinili? Slibuji, že se odtud nehnu, dokud celou záležitost neukončím.“

„Čeho chcete dosáhnout?“

„Doufám, že najdu odpovědi na všechny otevřené otázky.“

„Co z toho budete mít? Nemáte přece žádný osobní důvod, abyste riskoval svůj život.“

„To nemám.“

„Tak proč to vlastně děláte?“

„Stejnou otázku mi často klade i moje paní. Nedovede pochopit, proč se neustále vystavují nebezpečí. Ani já to nechápu, inspektore. Nelíbí se mi, že se kradou umělecké skvosty, že se pašují a ničí, nelíbí se mi, když zločinci napadnou mne nebo dívku. Často mě to přivádí do úzkých. Ale už jsem si zvykl. Naštěstí jsem vytrénovaný, umím si poradit v každé situaci.“

„Zní to neuvěřitelně, ale já vám věřím,“ řekl Fishlock.

„Dobrá, dohodněme se tedy, inspektore. Vy mi poskytnete pomoc, kterou budu potřebovat a já vám za čtyřiaadvacet hodin povím všechno, co budu vědět.“

„Vy dokonce znáte i časový limit!“

„Znám.“

„Jak můžete vědět, že do čtyřiaadvaceti hodin případ rozřešíte?“

„Zažil jsem už spoustu podvodů s obrazy. Vždycky přijde čas, kdy si zločinci uvědomí, že hra pro ně skončila. Ten Lobb je zabiják. Je to člověk mimořádně nebezpečný. Musíme ho zneškodnit!“

„Odstraní každého, kdo se mu postaví do cesty.“

„To jistě.“

„A přece po něm půjdete?“

„Vzdal byste se pronásledování jenom proto, že by vám hrozilo zranění?“

„Ne, to bych se nevzdal. Proč jedete za Jenkinsem?“

„Snad se od něho něco dozvím. Požádal mě, abych se přijel podívat na obrazy Elizy Dozové,“

„Nedovedu si představit, že by Eliza Dozová byla zapletena do nějakého zločinu. Co když se ten Lobb znovu pokusí vás zabít?“

„Pak ho přistihneme přímo při činu.“

Mlčky oba opustili domněnku, že oběti měl být plukovník Cunliffe.

O pět minut později Fishlock zastavil nedaleko katedrály. Za nimi přijela Ford Cortina, řízená policejním seržantem.

„Děkuji vám, inspektore, a vám také seržante.“

„Doufám, že toho nikdo z nás nebude litovat,“ řekl inspektor na rozloučenou.

Mannering vstoupil do nevlídného, temného obchůdku. Dveře v zadní části byly otevřeny. Objevila se v nich půvabná žena.

„Je pan Jenkins přítomen?“ zeptal se Mannering.

„Bohužel není. S kým mám tu čest?“

„Jmenuji se Mannering. Pan Jenkins mě pozval, abych si prohlédl nějaké obrazy.“

„Můj manžel včera večer telefonoval, že se ještě nemůže z Londýna uvolnit. Mám vám vyřídit, že obrazy, o kterých s vámi mluvil, bohužel už nejsou na trhu.“

„To se nedá nic dělat,“ pokrčil Mannering rameny. „Ale snad bych se tu mohl trochu porozhlédnout.“

„Nezdržíte se dlouho?“

„Jenom několik minut.“

„Budu zavírat, protože musím na nákup.“

„V tom případě vás nebudu zdržovat,“ řekl Mannering a obrátil se k východu. Náhle se však otočil a zamířil přímo do otevřených dveří vzadu.

Za dveřmi stál Lobb. V ruce držel dlouhou hůl pobitou hřeby. Když uviděl Manneringa, zvedl ji.

„Je načase, abych se s vámi vypořádal, Manneringu,“ zavrčel.

„Percy, Percy, nedělej to!“ zapřísahala ho žena.

„Zavři dveře, Doro. A zamkni krám.“

„Proč chcete ničit dveře?“ zeptal se Mannering. „Když budou zamčené, policie je vylomí.“

„Nehýbejte se, Manneringu. Zamkni ty dveře, Doro.“

Odešla a splnila Lobbův příkaz.

„Jste blázen, Lobbe,“ řekl Mannering. „Možná znáte povídku o muži, který zabil husu, snášející zlatá vejce. Proč nespoleháte víc na svůj rozum?“

„Rozum?“ opakoval hloupě Lobb.

„Rozum. Víte přece, kdo jsem.“

„To vím.“

„Můj obchod má pět filiálek na různých místech světa. Mám víc možností disponovat starými mistry než kdokoliv jiný. Můj obchod se těší důvěře velkých sběratelů a významných obchodníků s obrazy.

Kdybyste přemýšlel, dospěl byste k závěru, že uděláte nejlíp, když se se mnou dohodnete.“

„Vy mi nabízíte obchod?“ žasl Lobb.

„Proč si myslíte, že jsem sem přijel? Proč jsem vzal obrazy, které Anstiss ukradl, a proč jsem je schoval? Kdy se konečně probudíte, Lobbe?“

Nastala pomlka a pak se Lobb na celé kolo rozesmál.

XVII. Výt s vlky...

Dora Jenkinsová se vrátila z krámu a civěla na Manneringa jako na mistra zázraků. Lobbův řinčivý smích otrásal nádobami na stěnách a na policích.

Konečně se Lobb utišil. Utíral si uslzené oči. „Tak Manneringu, vy také chcete výt s vlky?“

„Pokud se mi to hodí do krámu.“

„A teď se vám to do krámu hodí.“

„A pokud mi bude vyhovovat vaše nabídka. Já nejsem laciný.“

„Co vůbec o tom obchodě víte?“

„Vím, že má cenu vraždy, už jste chtěl zabít mě i Joannu a zabil jste Anstisse.“

„Percy!“ vykřikla zděšeně Dora.

„Nevšímej si jeho žvanění. Raději mi připrav snídani.“

Uposlechla ho.

„Musíte tak žvanit před ženskou?“ obořil se na Manneringa.

„A vy musíte přemluvit ženskou, aby telefonovala policii, že jsem v domku lady Marklyové?“

„Kdo vám to řekl?“

„Nějaká žena telefonovala inspektoru Fishlockovi. Kdo to mohl být jiný než Dora?“

„Kdo tvrdí, že jsem zabil Anstisse?“

„Já to tvrdím.“

„Dokažte to.“

„Lobbe nebo Cobbe nebo White, jestliže to budu dokazovat, tak jediné policii. Hlavní inspektor Fishlock mě před chvílí vysadil u

katedrály, a když se nebudu dlouho vracet, jistě se bude ptát, proč nepřicházím.“

„Viděl jsem ho. Jak to, že vás vozí po městě?“

„Nabídl se mi sám, že se mnou objede několik starožitností. Také mi prozradil, že Jenkins už seděl. Nemyslete si, že zdejší policisté jsou hloupí.“

„Tak vy víte, že Anstiss je po smrti.“

„Viděl jsem ho v domku.“

„Nebojíte se, že vás policie bude podezírat z vraždy?“

„Podezírat mohou kohokoliv. Podstatné je, že mohou dokázat, že byl už mrtvý, když jsem tam přišel, a že byl naživu, když tam byl s vámi. Proč jste ho zabil?“

„Z jednoduchého důvodu. Nikomu nevěřím, ani vám, zdaleka nevíte všechno. Já jsem například nechtěl zabít Joannu.“

„Kdo tedy?“

„To nevím.“

„Proč jste chtěl zabít mě?“

„Nelíbí se mi, jak tady slídíte.“

„Nikdy vás nenapadlo, že bychom se mohli dohodnout?“

„To mi nenapadlo. Považoval jsem vás za svatouška. Co všechno víte?“

„Vím, že si už přes rok zahráváte s Joannou. Dostal jste ji tam, kam jste ji dostat chtěl. Vylákal jste z ní už slušné částky. Vím, že Anstiss a Jenkins prodávali vaše obrazy. A vím také, že bych dostal nejméně dvakrát tolik co oni. Kdy se konečně začneme bavit o obchodě?“

„Jak vám mám věřit, že to myslíte vážně?“

„Svěřte mi nějaký cenný obraz. Nebudu se ptát, jak jste k němu přišel.“

„Dám vám obraz a vy ho hned donesete policii.“

„Teď obejdu starožitníky. Za dvě hodiny se vrátím. A vy mi řeknete, jak jste se rozmyslel.“

„A vy mě udáte.“

„Naproti přes ulici mám auto, šedobílá Ford Cortina.“ Vyndal klíče a podal je Lobbovi. „Dejte do auta co chcete, já s tím něco provedu. Strčte to do kufru a klíče nechte pod palubní deskou.“

Navštívil pět obchodníků se starožitnostmi. Za dvě hodiny se vrátil do Jenkinsova obchodu.

„Pan Lobb už odešel,“ hlásila mu Dora Jenkinsová. „Dnes večer vám zavolá do zámku.“

Mannering se vracel do zámku a zastavil až téměř před hlavní branou. Teď teprve otevřel zavazadlový prostor. Uvnitř našel dva obrazy a svítivě naleštěnou dřevěnou krabičku.

Sedl si k volantů a krabičku položil na vedlejší sedadlo. Zpytavě se na ni díval. Zvedl ji a mírně jí potřásl. Nic se neozvalo. Přiložil si ji k uchu a zaslechl v ní jemné zašumění, jako by uvnitř byla tekutina. Pomalu vystoupil a krabici držel oběma rukama před sebou jako svátost. Zvedl ji nad hlavu a vši silou jí mrštil. Dopadla asi deset stop od něho a vybuchla. V okruhu téměř dvou yardů vypálila trávu. Kdyby otevřel krabici těsně u obličeje, byl by přišel o zrak.

Teď věděl určitě, že Lobb je psychopat a bezohledný zabiják.

Když se vrátil do zámku, setkal se s plukovníkem. „Doufám, pane Manneringu, že přijedete k večeři. Rád bych si s vámi pohovořil. Řekli vám, co se stalo se sestřiným domkem?“

„Ano, je to hrozné,“ řekl Mannering.

„Škoda je obrovská. Překrásné miniatury a vzácné tapisérie – všechno zničeno! Policisté a odborníci prohledávají spáleniště.“

„Policie bude teď zámek určitě střežit.“

„To ano, ale nemohou hlídat zámek donekonečna!“

Mannering stoupal zamyšleně po schodech. Najednou uslyšel šepot.

„Pane Manneringu.“ Otočil se a uviděl lady Marklyovou, která mu kynula.

„Nechci děsit svého bratra, který je už tak těžce postižen, ale jsou věci, které byste měl vědět.“

„Jaké věci?“

„Já vám je prozradím, ale slibte mi, že o tom nebudete mluvit s policií,“ řekla lady Marklyová.

XVIII. Důvěrná sdělení

„Jistě už víte, že Joanna je delší dobu v kritické situaci,“ řekla lady Marklyová. „Ale snaží se z ní dostat.“

„Jak?“ zeptal se Mannering.

„Tím, že krade obrazy z otcovy sbírky a nahrazuje je dobrými kopiemi. Originály pak prodává prostřednictvím podvodníků, kteří ji vydírají. Pojala jsem podezření už asi před šesti měsíci. Pak jsem nečekaně navštívila ateliér a viděla jsem dvě kopie bratrových obrazů.“

„A ví Joanna o tom, že jste viděla ty kopie?“

„Ne, nikdy jsem jí o tom neřekla. Prostě jsem čekala.“

„Kdybyste jí to řekla, možná, že byste jí pomohla.“

„Anebo bych si ji do konce života znepřátelila. Doufám, že skončí násilnosti a požáry dřív, než se Joanna vrátí z nemocnice. Myslím si, že jí došla trpělivost a řekla svým vyděračům na rovinu, že už jim nebude sloužit. Je to v podstatě velmi slušné a čestné děvče. A vyděrači teď zuří a běsní, snaží se zničit veškeré důkazy, které by mohly svědčit proti nim.“

„Máte tušení, kdo Joannu vydíral?“

„To nevím, jednou jsem ji viděla v rozhovoru s komorníkem Anstissem, který je teď pohřešován. A vím, že se Anstiss pohyboval ve společnosti muže, který pracuje jako dřevorubec v parku. Myslím, že se jmenuje Lobb.“

„Lady Marklyová, tušíte snad, proč se Joanna vydala na milost a nemilost těm darebákům?“

„Opravdu nevím. Musíte tohle všechno povědět policii?“

„Zatím ne. Ale jestliže máte pravdu, potom nebude snadné vysvobodit Joannu ze drápů těch vyděračů, pokud se policie nedoví celou pravdu.“

„Ale celou pravdu ví jedině Joanna.“

„Co víte o Elize Dozové?“

„Je to paličatá, fanaticky loajální a věrná stařena. Vychovala Joannu.“

„Měl bych k vám prosbu. Mohla byste laskavě zavolat inspektora Fishlocka a říct mu, že se dnes Lobb znovu pokusil mě zabít?“

„Proboha!“

„Naštěstí se nic nestalo. Řekněte mu, že ho navštívím mezi půl šestou a šestou.“

Mannering se rozloučil s lady Marklyovou a odjel do salisburské nemocnice. Hned zamířil do pokoje Elizy Dozové. Seděla v posteli se sluchátky na uších a zaníceně naslouchala. Když se k ní Mannering blížil, ukázala na židli, ale sluchátka sňala z uší teprve po třech minutách.

„Och, tihle Beatles! To je požitek.“

„Paní Dozová, proč jste vlastně pro mne poslala?“

„Abyste mi řekl, jestli ty obrazy za něco stojí.“

„Pravdu, paní Dozová. Joanna Cunliffová nebyla od smrti. Poslala jste pro mne, protože se Joanna ocitla v nesnázích a vy jste si myslela, že bych ji mohl zachránit.“

„Třeba to tak bylo.“

„A domluvila jste se předtím s lady Marklyovou?“

Eliza Dozová neodpovídala, jenom se zavile mračila.

„Ale pokud já vím, vaše vnučka o tom věděla.“

„Och, ta mluvka. Neudrží jazyk za zuby. Ano, lady si skutečně myslela, že byste mohl pomoci.“

„A teď už mi můžete říct všechno. V mansardě jste ukryla obrazy pro Joannu. A jednoho dne si měl pro ně někdo přijít.“

„Pro holčičku, kterou jsem kdysi chovala na kolenou, to bylo to nejmenší, co jsem mohla udělat. Lady Violet mi řekla, že se postará, aby sem Joannu dopravili a aby ji ošetřovali, než –“ Eliza si najednou uvědomila, že prozradila něco, co neměla.

Mannering okamžitě pochopil, že morfium dala Joanně lady Marklyová, aby ji tak odstranila z nebezpečného prostředí zámku. Nešlo tedy o pokus o vraždu.

„A teď mi řekněte plnou pravdu o Joanně,“ naléhal Mannering.

„Už dlouho má neustále strach. Pomáhala jsem jí, jak jsem mohla. Ale minulý týden se Lobb vrátil a Joanna byla strachem bez sebe. Věděla, že by se pan plukovník zlobil, kdybychom to oznámili policii, ale lady Violet o tom několikrát mluvila. Musíte s Joannou promluvit vy, pane Manneringu. Zkoušela jsem to, lady Violet to zkoušela, ale nadarmo. Jedině vy se od Joanny dovíte pravdu. Ona jediná to ví. Ona jediná.“

Mannering si v duchu přiznal, že stará paní má asi pravdu. Ale podaří se mu přimět Joannu k přiznání?

Vtom přišel doktor Ignatzi. Tvářil se velmi smutně.

„Unesli Joannu,“ sdělil zdrceně. „Řidič sanitky dostal příkaz podepsaný plukovníkem Cunliffem. Právě jsem telefonicky mluvil s plukovníkem, ale ten o ničem neví.“

XIX. Únos

Mannering, hlavní inspektor Fishlock, dr. Ignatzi, několik policistů a členů nemocničního personálu se shromáždilo na dvoře nemocnice.

„Ne, nebyl to náš řidič,“ prohlásil malý muž v bílém plášti.

„Jak vypadal?“ zeptal se Fishlock.

„Velký muž s tenkými rty.“

„Lobb,“ řekl Fishlock. „Neměl jste –“

„Ale on měl podpis od plukovníka, pane.“

„Kdy to bylo?“ zeptal se Mannering.

„Zapsal jsem to do knihy. Bylo to v pět hodin dvacet pět minut.“

„Před dvaceti minutami,“ podotkl dr. Ignatzi.

Policista s vysílačkou a sluchátky je přerušil. „Zahlédli sanitku, pane.“ Pozorně poslouchal. „Adaptovaný Humber Super Snipe, nemají číslo, ale začínalo PRV... Kde?... Pust'te se za ní a –“

„Dejte mi to,“ zavolal Fishlock a zmocnil se vysílačky. „Zde hlavní inspektor Fishlock, soustřeďte všechny vozy do té oblasti a povolejte pomoc z Hampshiru a Dorsetu.“

Vypnul vysílačku. „Sanitka směřovala zadní cestou do Marlborough.“ Položil ruku na rameno seržantovi. „Vy jeďte do Jenkinsova obchodu. Jedu varovat plukovníka Cunliffa.“

„Snad si nemyslíte, že jede do zámku?“ zeptal se Ignatzi.

„Vyloučeno to není,“ řekl Mannering. „Může zneužít Joanny k nátlaku na jejího otce.“

Mannering vyjel z parkoviště a uvažoval jak dojet co nejrychleji k Jenkinsovu obchodu. Zastavil a vyzval jednoho policistu: „Veďte mne k Jenkinsovi.“

Policista si sedl vedle něho. Když dojeli k obchodu, našli ho zamčený s nápisem: „Zavřeno“ na dveřích.

„Promiňte, pane,“ řekl policista. Mannering taktně přihlížel, jak se policista sklání nad zámkem. Zámek povolil a dveře se otevřely. „Bylo zavřeno zvenčí,“ řekl policista, „uvnitř nikdo není.“

Mannering vešel do pokojíku, který byl prázdný. Pak vstoupil do kuchyně. Dora Jenkinsová ležela v křesle, jako by spala. Její manžel, kterého viděl ve svém londýnském krámě jenom několik minut, bezvládně spočíval na židli.

„Morfium,“ řekl policista.

„Odvezte je do nemocnice,“ přikázal Mannering. Spěchal k vlastnímu autu. Nasedl, nastartoval a rozjel se na plný plyn. Lobb omámil Jenkinsovy na několik hodin, to znamená, že tento čas potřeboval, aby se dostal pryč. Když přijížděl k zámku, předjelo ho auto, které projelo branou. Z vozu vystoupili dva policisté.

„Pan Mannering? Pan Fishlock nám přikázal, abychom vám byli k dispozici.“

„Obsad'te východy,“ nařídil Mannering. Zastavil se u zahradníka, který pracoval na záhonku.

„Přinesli už slečnu Joannu?“

„Ano,“ odpověděl zahradník. „Postranním vchodem.“

„A řidič?“

„Ten ji nesl, pane.“

Mannering vešel do haly. Dole u schodů stála lady Marklyová. Nahoře plukovník. První, koho Mannering spatřil, byl komorník.

„Co se děje?“ zeptal se ho.

„Strašné věci.“

Lady Violet se otočila a tiše řekla: „Lobb je s Joannou v knihovně. Prý ji upálí, jestli mu neumožníme odchod.“

Mannering rychle stoupal po schodech. Plukovník byl bledý jako stěna.

„Co chce?“ zeptal se zostra.

„Moje-moje klíče,“ zakoktal plukovník. „Klíče k mému trezoru v Londýně.“

„Co je v trezoru?“

„Všechno, co mám. Když mu je nedám, upálí Joannu.“

„Kde jsou ty klíče?“ zeptal se Mannering.

„Mám je tady. Myslel, že jsou v knihovně –“

„S kým to tam mluvíte?“ zahulákal Lobb skrze zavřené dveře.

Na schodech se ozvaly lehké kroky, Jako kočka tiše stoupal Fishlock.

Mannering odpověděl. „To jsem já, Mannering. Co chcete, Lobbe?“

„Chci klíče a volný průchod k autu. Řekněte policajtům, že holku vezmu s sebou do auta a kdyby mě chtěli zastavit, zabiju ji.“

„Vzpamatujte se, Lobbe. Nemáte šanci. Vzdejte se.“

„S nikým nebudu vyjednávat. Chci klíče. Nesnažte se mě napálit. Já je dobře poznám. Dejte klíče do předpokoje, odejděte a zamkněte. Žádné podfuky, Manneringu. Zapálím to tady a v několika minutách bude po všem.“

„Promluvím s policií,“ řekl Mannering. „Musíme získat čas,“ obrátil se šepem k plukovníkovi. „Odneste klíče do předpokoje a vyjednávejte s ním co nejdéle.“

Lobb vyšetřával své rozkazy. Mannering a Fishlock sestupovali po schodech.

„Musíme ho nechat vyjít ze zámku,“ řekl Fishlock. „Zastavíme ho na silnici.“

„Potřebuji čtvrt hodiny,“ řekl Mannering. „Zdržujte ho co nejdéle.“

„Co chcete udělat?“

„Vlezu tam oknem.“

„Ale to je náš úkol,“ namítl Fishlock.

„Není čas na dohadování,“ řekl Mannering. „Zed’ jsem prozkoumal včera v noci. Mám všechno, co potřebuju. Ať vaši muži obklopí zámek tak, aby je Lobb viděl z okna. Vymyslete si pro něho nějakou podívanou.“

„Zlomte vaz!“ řekl Fishlock.

Mannering se vydal do jižní části zámku, kde byl výklenek se zahradními lehátky u zdi. Byly tam římsy, které mu poskytly oporu. Po vnitřní straně výklenku se mohl vyšplhat, aniž ho kdokoliv spatřil. Svlékl si kabát, uvázal si lano kolem pasu a nástroje nastrkal do kapes. Pak začal vystupovat po římsách. Uvědomil si nebezpečí – části říms

byly porostlé kluzkým mechem. Měl však boty s gumovou podrážkou, které mu poskytovaly relativní jistotu. Brzy se octl asi ve výšce šesti stop. Neměl čas na odpočinek, musel spěchat. Čím byl výše, tím mu to víc klouzalo. Přitisknut ke zdi těžce dýchal a potil se. Konečně se mu podařilo vyšplhat na nejvyšší římsu. Rozhlédl se. Zdálo se mu, že policejní kordón je od něho daleko. Přiblížil se k oknu knihovny. Všiml si, že bylo otevřeno. Neslyšel nic. Obával se, že Lobb Joannu zabil a unikl jinudy. Pak uslyšel Lobba: „Jestli mi nedáte klíče do dvou minut, upálím ji!“

XX. Důvod k strachu

Právě nad oknem vyčníval trám, na který Mannering zavěsil volný konec lana. Zajistil ho, utáhl a opřel se celou vahou. Vyndal z kapsy plynovou pistoli a strčil si ji za košili. Spustil se tak, že ležel na římse, pak se otočil a spouštěl dále, až mohl vidět do okna.

Nejprve uviděl Joannu, ležící na plukovníkově psacím stole, zřejmě v bezvědomí. Pak spatřil dvě láhve s benzínem, jednu měla Joanna u hlavy a druhou u nohou. Na rohu stolu byla krabička zápalek. Lobb stál zády k oknu a křičel: „Myslím to vážně. Podpálím ji!“

Mannering vytáhl pistoli zpod košile. Vystřelil. Střela se slzným plynem zasáhla Lobba do čela. Ve zmatku sahal po zápalkách, ale Mannering vystřelil podruhé. Lobb zavrával a rukama si zakryl obličej. Mannering otevřel okno naplno, skočil dovnitř, odvázal lano, zadržel dech a utíkal ke dveřím. Otočil klíčem a odstrčil závory. Slzný plyn ho oslepoval, jak se potácel k odpočívadlu. Kolem něho proběhli muži v maskách.

„Pane Manneringu, nikdy vám nebudu moci být dostatečně vděčný,“ prohlásil plukovník Cunliffe. „Zachránil jste mi dceru.“

Vedle něho stála lady Marklyová, opodál Fishlock a další policista. Lobb už byl na cestě na policejní stanici v Salisbury, Joanna zpět v nemocnici a doktor Ignatzi právě telefonoval, že se její stav podstatně zlepšil. Cunliffe poděkoval také inspektoru Fishlockovi a rozloučil se s ním. Mannering doprovázel policisty k hlavním dveřím.

„Bylo mi ctí poznat vás, pane Manneringu,“ prohlásil Fishlock.

„Telefon pro pana Manneringa,“ volala shora Betsy Dozová.

Byl to Larraby. „Ten lístek psal určitě Lobb,“ oznamoval. „Ty dvě moderní malby byly na kopiích Vermeera a Franse Halse.“

„Ano, to jsem čekal,“ řekl Mannering. „Joshi, požádejte Willise, ať vám na zámek ihned přiveze slečnu Hester.“ Položil sluchátko a šel do haly, kde plukovník stál před jedním starým portrétem, zatímco lady Marklyová chodila bezúčelně sem a tam. Chvíli Mannering počkal a pak řekl zřetelně: „Byl to velmi zajímavý případ.“

„Volala snad policie?“ zeptal se plukovník.

„To ne,“ odpověděl Mannering, „volala Joanna.“

„Joanna?“ otázala se lady Marklyová. „Ta je v bezvědomí.“

„Ano. Potíž byla v tom, že nikdy nemohla mluvit,“ řekl Mannering.

„Pane Mannering, co tím myslíte?“ chladně se otázal plukovník.

„Co myslíte, že bylo příčinou Joannina podivného chování? Proč malovala svoje malůvky na obrazy mistrů?“

Cunliffe zadržel dech.

„Vy to víte? Ano, měl jsem to oznámit policii, ale nedokázal jsem to. Asi upadla do špatných rukou. Ten Lobb na ni naléhal a ona, ubohé dítě –“

„Jste starý pokrytec,“ prohlásil ostře Mannering.

Cunliffe se zajíkl překvapením. „Urážíte mě, pane! Sám jste tvrdil, že moje dcera přemalovávala staré mistry –“

„Přemalovávala padělané staré mistry,“ řekl Mannering, „v zoufalém pokusu, aby vás zachránila před odhalením, že jste podvodník. Jakmile si uvědomila, že jsem znalec, dostala strach, že padělky odhalím a uhádnou, co se tu odehrává – proto je přemalovávala. Najal jste si Lobba, aby namaloval kopie některých obrazů z vaší sbírky. Tyto kopie jste prodal jako originály a originály uložil ve svém londýnském trezoru. Joanna na to přišla a snažila se vás přemluvit, abyste s tím přestal, ale vy jste pokračoval. Lobb pochopil, jak jí na tom záleží, a vydíral ji. Vy jste o tom věděl a dovolil jste to.“

„Oba jsme byli v Lobbových rukou,“ řekl Cunliffe. „Napřed jsem myslel, že mu mohu důvěřovat, ale pak jsem viděl, že jsem se v něm zklamal.“

„Joanna dělala všechno možné, aby uchránila svého otce a dala všechno, co měla, Lobbovi. Ale pak přišel čas, kdy už nemohla dál. Na Lobbov návrh ukradla staré mistry a skryla je v mansardě Elizy Dozové. Ta pochopila, v jak zoufalém stavu se Joanna nachází a napsala mi. A vy jste věděl, že Joanna je blízko zhroucení, ale nepomohl jste jí, pane plukovníku.“

„Neměl jsem jinou možnost. Musel jsem zachránit čest rodiny. Při obrovských daních, které jsem platil, jsem musel najít způsob, jak si udržet životní úroveň.“

„Připustil jste, aby Lobb Joanně ostříhal vlasy a vyhrožoval jí ještě horšími násilnostmi. Abyste mě svedl na nepravou cestu, tvrdil jste, že je Joanna duševně nemocná. Kde jsou ty originály nyní? Stále v trezoru v Londýně?“

„Ano. A patří mně. Zachoval jsem velkou sbírku obrazů. Udržel jsem zámek na potřebné výši. Zaměstnal jsem služebníky, kteří byli dětmi služebníků po generace. A moje dcera mě zradila.“

„Nikdy vás nezahladila. Sám jste se zradil.“

„Tak ona vám to neřekla?“ divil se plukovník.

„Neřekla. Neřekla to nikomu.“

„Potom všechno, co jste říkal – to všechno byl bluf?“

„Částečně. A vy jste potvrdil moje podezření. Ujišťuji vás, že Lobb vás krýt nebude. Pová všechno.“

Cunliffe se otočil a odešel. Jeho kroky zněly na chodbě, potom zašustily v parku na písku a zmizely v dálce.

„Víte, co udělá?“ obrátila se lady Marklyová k Manneringovi.

„Bojí se soudu,“ řekl Mannering. „Začal jsem podezírat vašeho bratra, když jsem uhasil oheň v ateliéru pod severní galérií. Přišel do ateliéru, když jsem v něm byl. Schoval jsem se a on předstíral, že mě nevidí. Ale hned nato mi začal vyprávět o dědičném šílenství v rodině a obvinil Joannu ze založení ohně. Tak jsem poznal, že mě viděl.“

„Kdo tedy založil ten oheň?“ zeptala se lady Marklyová.

„Lobb nebo Anstiss. Ale všechno se dovíme u soudu. A vy mi řekněte, lady Marklyová, vy jste omámila Joannu po jejím zhroucení?“

„Nemohla jsem se už dívat na její utrpení. Zdálo se mi, že je to nejlepší způsob, jak jí pomoci. Dala jsem jí tabletky pro spaní –

rozmělnila jsem je v mléku. Obsahovaly asi morfium, ale nevím přesně, protože zmizely.“

„Sebral je Lobb. Dal je pak manželům Jenkinsovým, aby nepřekáželi, než dokončí akci.“

„A vy, pane Manneringu, byl jste u mne v domku včera v noci?“

„Byl. Hledal jsem tam Joanniny obrazy, ty obrazy, které mi daly konečnou odpověď k celé záhadě. Narazil jsem na ně v ateliéru a všiml jsem si, že jsou malovány na něčem, co se jevilo cenné. Byly to samozřejmě Lobbovy padělky, které Joanna přemalovala ze strachu, že odhalím pravdu. Když jsem s nimi jel do Salisbury, někdo – asi Lobb – mě přejel a obrazy zmizely. Lobb, byl-li to Lobb, je dal asi vašemu bratrovi. Ten si uvědomil, že mám podezření, a rozhodl se je ukrýt ve vašem domku: poslal tam Anstisse. Ale Lobb Anstissovi nevěřil, proto ho v domku zabil dříve, než jsem tam přišel já.“

„Takže celá sbírka je zachráněna, až na ty obrazy ze severní galérie, které shořely v domku Elizy Dozové.“

„Ty má policie. Zachránil jsem je včas.“

Vtom vběhl do zámku bez dechu zahradník.

„Plukovník Cunliffe se zastřelil,“ volal zoufale.